

V Bruselu dne 17.7.2013
COM(2013) 534 final

2013/0255 (APP)

Návrh

NAŘÍZENÍ RADY

o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce

{SWD(2013) 274 final}

{SWD(2013) 275 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

Stíhání trestných činů proti rozpočtu EU spadá v současné době do výlučné pravomoci členských států a Unie nemá v této oblasti žádné pravomoci. Potenciální škody způsobené těmito trestnými činy jsou velmi vysoké, přesto ale není trestná činnost příslušnými vnitrostátními orgány vždy vyšetřována a stíhána, protože zdroje pro vymáhání práva jsou omezené. Vymáhání práva na vnitrostátní úrovni tedy zůstává v této oblasti často nejednotné a přeshraniční rozměr těchto trestných činů obvykle uniká pozornosti úřadů.

Řešení přeshraničních podvodů by vyžadovalo úzce koordinované a účinné vyšetřování a stíhání na úrovni celé Evropy, avšak současná úroveň výměny informací a koordinace není k dosažení tohoto cíle dostatečná, a to navzdory zvýšenému úsilí institucí Unie, jako je Eurojust, Europol a Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF). Koordinace, spolupráce a výměna informací čelí řadě problémů a omezení kvůli rozdělení odpovědnosti mezi orgány, které spadají pod různou místní nebo věcnou příslušnost. Rezervy v justičních opatřeních pro boj proti podvodům se objevují na různých úrovních a mezi různými orgány každý den a jsou velkou překážkou pro účinné vyšetřování a stíhání trestných činů, které poškozují nebo ohrožují finanční zájmy Unie.

Eurojust a Europol mají obecný mandát k usnadňování výměny informací a koordinaci vnitrostátního vyšetřování a stíhání trestných činů, ale nemají pravomoc nezávisle provádět úkony vyšetřování nebo stíhání. Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) má mandát k vyšetřování podvodů a protiprávního jednání poškozujícího nebo ohrožujícího EU, ale jeho pravomoci jsou omezeny na správní vyšetřování. Opatření vnitrostátních justičních orgánů jsou často pomalá, podíl stíhaných trestných činů nízký a výsledky v různých členských státech Unie velmi nejednotné. Vzhledem k těmto zkušenostem nelze justiční opatření členských států proti podvodům v současnosti považovat za tak účinná, jednotná a odrazující, jak to požaduje Smlouva.

Jelikož nejsou orgány členských států pověřené vyšetřováním a stíháním trestných činů v současnosti schopny dosáhnout jednotné úrovně ochrany a vymáhání, má Unie nejen pravomoc, ale i povinnost jednat. Z právního hlediska to vyžaduje článek 325 Smlouvy, ale vzhledem ke konkrétním předpisům platným v této oblasti je samotná Unie nejlépe připravena k ochraně vlastních finančních zájmů, včetně stíhání trestných činů proti těmto zájmům. Článek 86 Smlouvy stanoví nezbytný právní základ pro takový nový systém stíhání na úrovni Unie, jehož účelem je napravit nedostatky stávajícího režimu vymáhání práva založeném výlučně na opatření na vnitrostátní úrovni a posílit jednotnost a koordinaci tohoto úsilí.

Předkládaný návrh usiluje o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce a vymezení jeho působnosti a postupů. Doplňuje dřívější legislativní návrh¹, který definuje trestné činy a příslušné sankce.

Tento návrh je součástí souboru legislativních opatření a bude jej doprovázet návrh týkající se reformy Eurojustu.

¹ Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie, 11. července 2012, COM(2012) 363 final.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

Při přípravě tohoto nařízení Komise při mnoha příležitostech široce konzultovala příslušné zúčastněné strany a vycházela i z předchozích diskuzí o Úřadu evropského veřejného žalobce, které probíhají již více než deset let.² Přípravné konzultace související s tímto návrhem se zabývají hlavními otázkami nařízení, včetně různých možností institucionálního, právního, organizačního a operativního uspořádání evropského systému pro vyšetřování a stíhání příslušných trestných činů.

Na začátku roku 2012 byly zveřejněny a on-line distribuovány dva dotazníky, jeden pro právnické profese a druhý pro širokou veřejnost. Reakce na přijetí nových opatření k posílení věcného a procesního rámce boje proti trestným činům, které poškozují nebo ohrožují finanční zájmy EU, byly pozitivní a většina jich také vyjádřila podporu myšlenky zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce. Objevilo se i mnoho podrobnějších návrhů, obav a otázek, zejména pokud jde o vztah mezi Úřadem evropského veřejného žalobce a vnitrostátními orgány pověřenými stíháním, působnost Úřadu evropského veřejného žalobce při řízení a koordinaci vyšetřování na národní úrovni či případné obtíže s harmonizovanými evropskými jednacími řády při řízeních vedených Úřadem evropského veřejného žalobce. Současně proběhl v rámci externí studie na podporu této zprávy v mnoha členských státech terénní výzkum. Na evropské úrovni se v průběhu roku 2012 a na začátku roku 2013 konalo mnoho diskuzí a setkání:

- síť státních zástupců nebo ekvivalentních institucí při Nejvyšších soudech členských států, Budapešť, 25.–26. května 2012,
- konference: Plán Úřadu evropského veřejného žalobce? Lucembursko, 13.–15. června 2012. Konference se zúčastnili odborníci a významní zástupci akademické obce, orgánů EU a členských států,
- poradní schůzka místopředsedkyně Redingové s nejvyššími státními zástupci a řediteli státních zastupitelství z členských států, Brusel, 26. června 2012. Setkání bylo příležitostí k otevřené diskuzi o konkrétních otázkách týkajících se ochrany finančních zájmů Unie,
- dne 18. října 2012 uspořádala Komise poradní schůzku o otázkách týkajících se případné reformy Eurojustu, při které byly se zástupci členských států projednány i otázky zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce. Setkání obecně podpořilo vytvoření úzké vazby mezi Eurojustem a Úřadem evropského veřejného žalobce,
- desátá konference protikorupčních státních zástupců, zorganizovaná úřadem OLAF v Berlíně ve dnech 8.–9. listopadu 2012, byla příležitostí k prozkoumání nových způsobů interakce mezi státními zástupci a případným Úřadem evropského veřejného žalobce,
- neformální konzultace s obhájci dne 26. listopadu 2012 (CCBE a ECBA) se zaměřila na procesní záruky pro podezřelé osoby a vedla v tomto ohledu k užitečným doporučením,
- seminář ERA „Na cestě k Úřadu evropského veřejného žalobce“, 17. a 18. ledna 2013,

² Viz zelená kniha o trestněprávní ochraně finančních zájmů Společenství a vytvoření postu evropského veřejného žalobce, 11.12.2001, KOM(2001) 715 v konečném znění, a její navazující zpráva, 19.3.2003, KOM(2003) 128 v konečném znění.

- setkání expertní skupiny Komise pro politiku EU v oblasti trestního práva, Brusel, 23. ledna 2013,
- další poradní schůzka s ECBA a CCBE, Brusel, 9. dubna 2013.

Ve druhém pololetí roku 2012 a na začátku roku 2013 proběhlo mnoho dalších dvoustranných poradních schůzek s orgány členských států.

Komise provedla posouzení dopadů politických alternativ s přihlédnutím mimo jiné k externí studii (zvláštní smlouva č. JUST/2011/JPEN/FW/0030.A4), která zvažila různé možnosti zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce. Podle analýzy posouzení dopadů nabízí nejvíce výhod zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce jako decentralizovaného integrovaného orgánu Unie, který bude vycházet z vnitrostátních justičních systémů, a současně si tato možnost vyžádá nejnižší náklady.

3. PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

3.1. Právní základ

Právním základem tohoto návrhu je článek 86 Smlouvy. Odstavec 1 tohoto ustanovení uvádí: „Pro boj proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie může Rada zvláštním legislativním postupem formou nařízení vytvořit z Eurojustu Úřad evropského veřejného žalobce. Rada rozhoduje jednomyslně po obdržení souhlasu Evropského parlamentu.“ Odstavec 2 tohoto ustanovení vymezuje kompetence Úřadu evropského veřejného žalobce takto: „Úřad evropského veřejného žalobce je, případně ve spojení s Europolem, příslušný k vyšetřování a stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, jak jsou vymezeny nařízením podle odstavce 1, a jejich předvádění před soud. Před příslušnými soudy členských států vykonává v souvislosti s těmito trestnými činy úlohu veřejného žalobce.“ Ustanovení čl. 86 odst. 3 Smlouvy zase vymezuje věcnou působnost nařízení, která mají být podle něj přijata: „Nařízení uvedené v odstavci 1 vymezí statut Úřadu evropského veřejného žalobce, podmínky pro výkon jeho funkcí, procesní pravidla platná pro jeho činnost, jakož i ta, jimiž se řídí přípustnost důkazů, a pravidla použitelná na soudní přezkum procesních úkonů učiněných při výkonu jeho funkcí.“

3.2. Subsidiarita a proporcionalita

Akce na úrovni EU je nutná, protože předpokládané opatření má evropský rozměr. Na úrovni Unie zahrnuje řízení a koordinaci vyšetřování a stíhání trestných činů poškozujících nebo ohrožujících její finanční zájmy, jejichž ochrana je požadována od Unie i od členských států podle čl. 310 odst. 6 a článku 325 Smlouvy o fungování Evropské unie. V souladu se zásadou subsidiarity lze tohoto cíle dosáhnout kvůli jeho rozsahu a účinkům pouze na úrovni Unie. Jak je uvedeno výše, současná situace, kdy je stíhání trestných činů proti finančním zájmům Unie výhradně v rukou orgánů členských států, není uspokojivá a dostatečně neplní cíl účinného boje proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím rozpočet Unie.

V souladu se zásadou proporcionality toto nařízení nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle. V celém textu návrhu jsou vybírány možnosti, které co nejméně narušují právní řády a institucionální struktury členských států. Hlavní prvky návrhu, například volba rozhodného práva, které se vztahuje na vyšetřovací opatření, počet pověřených žalobců, decentralizovaná povaha Úřadu evropského veřejného žalobce a systém soudního přezkumu, jsou navrženy tak, aby nepřekračovaly rámec toho, co je nezbytné k dosažení hlavních cílů návrhu.

Působnost Unie v boji proti podvodům a jiným trestným činům, které poškozují nebo ohrožují její finanční zájmy, je jednoznačně stanovena v člancích 86 a 325 Smlouvy. Jelikož tato působnost Unie není doplňkem působnosti členských států a její vykonávání je nezbytné pro dosažení účinnější ochrany finančních zájmů Unie, vyhovuje navrhovaný soubor požadavků subsidiarity.

3.3. Vysvětlení návrhu po kapitolách

Hlavním cílem návrhu je:

- přispět k posílení ochrany finančních zájmů Unie a k dalšímu rozvoji prostoru práva a posílit důvěru podniků a občanů EU v orgány Unie, a současně respektovat všechna základní práva zakotvená v Listině základních práv Evropské unie,
- vytvořit jednotný evropský systém pro vyšetřování a stíhání trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie,
- zajistit účinnější a účelnější vyšetřování a stíhání trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy EU,
- zvýšit počet stíhání, což povede k většímu počtu odsouzení a ke znovuzískání podvodně získaných finančních prostředků Unie,
- zajistit úzkou spolupráci a účinnou výměnu informací mezi příslušnými evropskými a vnitrostátními orgány,
- posílit odrazující účinek na páchaní trestných činů, které poškozují nebo ohrožují finanční zájmy Unie.

3.3.1. Kapitola I: Předmět a definice

Tato kapitola stanoví předmět nařízení, kterým je zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce. Kromě toho vymezuje některé termíny používané v textu, například „finanční zájmy Unie“.

3.3.2. Kapitola II: Obecná pravidla

Tato kapitola upravuje základní prvky Úřadu evropského veřejného žalobce, jeho postavení a strukturu jako nového úřadu Unie pověřeného vyšetřováním a trestním stíháním. Přitom stanoví konkrétní pravidla pro jmenování a odvolávání evropského veřejného žalobce a jeho zástupců a evropských pověřených žalobců. Rovněž stanovuje základní principy jeho fungování.

Oddíl 1 (Postavení, organizace a struktura Úřadu evropského veřejného žalobce) upřesňuje uspořádání Úřadu evropského veřejného žalobce a funkce, které mu budou svěřeny. Text upravuje jeho zřízení jako nové instituce Unie s právní subjektivitou a stanoví jeho vztah k Eurojustu. Jako hlavní prvky Úřadu evropského veřejného žalobce text uvádí nezávislost a odpovědnost, které by mu měly zaručit schopnost vykonávat své funkce a využívat svých pravomocí tak, aby byl imunní vůči nežádoucím vlivům. V textu jsou popsány i hlavní charakteristiky struktury Úřadu evropského veřejného žalobce.

Oddíl 2 (Jmenování a odvolávání členů Úřadu evropského veřejného žalobce) stanoví pravidla pro jmenování a odvolávání evropského veřejného žalobce, jeho zástupců a zaměstnanců. Postup jmenování evropského veřejného žalobce je navržen tak, aby byla zaručena jeho nezávislost a odpovědnost vůči orgánům Unie, zatímco za jeho odvolání odpovídá Soudní dvůr Evropské unie. Stanovený postup zajišťuje integraci evropských pověřených žalobců, kteří budou jmenováni a odvoláváni evropským veřejným žalobcem, do vnitrostátních systémů trestního stíhání.

Oddíl 3 (Základní zásady) popisuje hlavní právní zásady, kterými se bude řídit činnost Úřadu evropského veřejného žalobce, včetně souladu s Listinou základních práv Evropské unie, proporcionality, vnitrostátních právních předpisů pro provádění nařízení, procesní neutrality, zákonnosti a rychlosti vyšetřování, povinnosti členských států pomáhat s vyšetřováním a stíháním vedeným Úřadem evropského veřejného žalobce.

Oddíl 4 (Působnost Úřadu evropského veřejného žalobce) objasňuje trestné činy, které spadají do věcné působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce. Tyto trestné činy budou vymezeny odkazem na vnitrostátní právní předpisy provádějící právo Unie (směrnice 2013/xx/EU). Text rozlišuje dvě kategorie trestných činů, z nichž první spadá automaticky do působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce (článek 12) a druhá (článek 13) vyžaduje určení působnosti, pokud existují určité vazby na trestné činy v první kategorii. Vedle toho oddíl popisuje, jak bude u těchto trestných činů Úřad evropského veřejného žalobce vykonávat svou působnost.

3.3.3. *Kapitola III: Jednací řád pro vyšetřování, stíhání a soudní řízení*

Tato kapitola se zabývá základními prvky vyšetřování a stíhání vedených Úřadem evropského veřejného žalobce, včetně ustanovení o jejich kontrole ze strany vnitrostátních soudů, o tom, jaká může Úřad evropského veřejného žalobce přijímat rozhodnutí po uzavření vyšetřování, jak bude vykonávat své funkce v rámci trestního stíhání a jak budou shromážděné důkazy použity před soudem, u něhož probíhá soudní řízení.

Oddíl 1 (Průběh vyšetřování) stanoví obecná pravidla, která se vztahují na vyšetřování vedená Úřadem evropského veřejného žalobce, včetně použitých zdrojů informací, způsobu zahájení a vedení vyšetřování a toho, jak může Úřad evropského veřejného žalobce získat další informace z databází nebo údaje shromážděné na jeho žádost.

Oddíl 2 (Zpracování informací) vysvětluje fungování systému řízení případů.

Oddíl 3 (Vyšetřovací opatření) stanoví typy a podmínky jednotlivých vyšetřovacích opatření, kterých může Úřad evropského veřejného žalobce využívat. Text tato opatření podrobně neupravuje a vyžaduje uplatňování vnitrostátních právních předpisů.

Oddíl 4 (Ukončení vyšetřování a pravomoci trestního stíhání) stanoví různé typy rozhodnutí, která může Úřad evropského veřejného žalobce přijímat na konci vyšetřování, včetně obvinění a propuštění.

Oddíl 5 (Přípustnost důkazů) upravuje přípustnost důkazů shromážděných a předkládaných Úřadem evropského veřejného žalobce u soudu, u něhož probíhá soudní řízení.

Oddíl 6 (Zabavení) upravuje nakládání s majetkem zabaveným vnitrostátními soudy v důsledku stíhání vedených Úřadem evropského veřejného žalobce.

3.3.4. *Kapitola IV: Procesní záruky*

Pravidla v této kapitole poskytují záruky pro podezřelé a ostatní osoby, jichž se týkají řízení Úřadu evropského veřejného žalobce, přičemž tyto záruky budou muset být v souladu s příslušnými standardy, zejména s Listinou základních práv Evropské unie. Pravidla se vztahují na právní předpisy Unie (směrnice o různých procesních právech v trestním řízení) týkající se určitých práv a současně samostatně vymezují další práva, která dosud nebyla právními předpisy Unie upravena. Jako taková tvoří tato pravidla ve srovnání s vnitrostátním právem další vrstvu ochrany, aby mohly mít podezřelé a ostatní osoby přímý prospěch z ochrany na úrovni Unie.

3.3.5. *Kapitola V: Soudní přezkum*

Ustanovení čl. 86 odst. 3 Smlouvy předepisuje zákonodárci Unie, aby stanovil pravidla použitelná na soudní přezkum procesních úkonů učiněných Úřadem evropského veřejného

žalobce při výkonu jeho funkcí. Tato možnost odráží specifickou povahu Úřadu evropského veřejného žalobce, která se liší od povahy všech ostatních institucí a agentur Unie a vyžaduje zvláštní pravidla pro soudní přezkum.

Ustanovení čl. 86 odst. 2 Smlouvy vyžaduje, aby Úřad evropského veřejného žalobce vykonával úlohu veřejného žalobce před příslušnými soudy členských států. Úkony vyšetřování vedených Úřadem evropského veřejného žalobce úzce souvisejí s případným stíháním a budou účinné především v právních řádech členských států. Ve většině případů budou prováděny vnitrostátními donucovacími orgány podle pokynů Úřadu evropského veřejného žalobce a někdy i po získání povolení vnitrostátního soudu. Úřad evropského veřejného žalobce je tedy institucí Unie, jejíž činnost se bude projevovat především ve vnitrostátních právních řádech. Je proto vhodné považovat pro účely soudního přezkumu úkonů v rámci vyšetřování a stíhání Úřad evropského veřejného žalobce za vnitrostátní orgán. V důsledku toho by měly být vnitrostátní soudy pověřeny soudním přezkumem všech napadnutelných úkonů vyšetřování a stíhání ze strany Úřadu evropského veřejného žalobce a soudy Unie by neměly být v souvislosti s těmito úkony přímo příslušné podle článků 263, 265 a 268 Smlouvy, neboť tyto úkony by neměly být pro účely soudního přezkumu považovány za úkony úřadu Unie.

Podle článku 267 Smlouvy mohou a za určitých okolností musí vnitrostátní soudy předkládat žádosti o rozhodnutí o předběžných otázkách ohledně výkladu nebo platnosti ustanovení právních předpisů Unie týkajících se soudního přezkumu úkonů vyšetřování a stíhání ze strany Úřadu evropského veřejného žalobce Soudnímu dvoru Evropské unie. To může zahrnovat i dotazy na výklad tohoto nařízení. Vzhledem k tomu, že Úřad evropského veřejného žalobce bude pro účely soudního přezkumu považován za vnitrostátní orgán, budou moci vnitrostátní soudy předkládat Soudnímu dvoru pouze otázky týkající se výkladu jeho úkonů. Řízení o předběžné otázce tak zajistí jednotné uplatňování tohoto nařízení v celé Unii, zatímco platnost úkonů Úřadu evropského veřejného žalobce může být v souladu s vnitrostátními právními předpisy napadena u vnitrostátních soudů.

3.3.6. Kapitola VI: Ochrana údajů

Tato kapitola stanoví pravidla pro režim ochrany údajů, které v daném kontextu Úřadu evropského veřejného žalobce upřesňují a doplňují právní předpisy Unie pro zpracování osobních údajů institucemi EU (zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů). Dohled nad veškerým zpracováním osobních údajů v souvislosti s činností Úřadu evropského veřejného žalobce byl svěřen evropskému inspektorovi ochrany údajů.

3.3.7. Kapitola VII: Finanční ustanovení a ustanovení o zaměstnancích

Pravidla dle této kapitoly upravují způsob řízení rozpočtu a personálních otázek Úřadu evropského veřejného žalobce. Vycházejí z platných právních předpisů Unie, tj. pro rozpočtové záležitosti z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, a pro personální záležitosti z nařízení (EHS) č. 31, ve znění pozdějších předpisů.

3.3.8. Kapitola VIII: Ustanovení o vztazích Úřadu evropského veřejného žalobce

Tato kapitola upravuje vztah Úřadu evropského veřejného žalobce s orgány nebo dalšími institucemi Unie i se subjekty mimo Unii. Vztah mezi Úřadem evropského veřejného žalobce a Eurojustem se vzhledem k jejich zvláštním vazbám v oblasti operativní činnosti, správy a řízení řídí zvláštními pravidly.

3.3.9. Kapitola IX: Obecná ustanovení

Tato ustanovení se zabývají institucionálními otázkami, které vyplývají ze zřízení každého nového úřadu nebo agentury Unie. Do značné míry vycházejí ze společného přístupu k decentralizovaným agenturám, ale zohledňují specifickou (justiční) povahu Úřadu evropského veřejného žalobce. Ustanovení se vztahují na záležitosti, jako jsou například právní postavení a podmínky fungování, jazykový režim, požadavky na transparentnost, pravidla pro předcházení podvodům, práce s utajovanými informacemi, správní šetření a pravidla odpovědnosti.

3.3.10. Kapitola X: Závěrečná ustanovení

Tato ustanovení se zabývají prováděním nařízení a upravují přijímání prováděcích předpisů, přechodných ustanovení a správních pravidel a vstup v platnost.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Cílem návrhu je efektivita nákladů hrazených z rozpočtu EU: na zřízení ústředí Úřadu evropského veřejného žalobce budou částečně využity stávající zdroje úřadu OLAF a ústředí se bude spoléhat na správní podporu Eurojustu.

V souvislosti s funkcí evropských pověřených žalobců, kteří budou pracovat v členských státech, avšak budou tvořit nedílnou součást Úřadu evropského veřejného žalobce, vyvstanou omezené dodatečné náklady. Vzhledem k jejich dvojímu postavení veřejných žalobců na unijní i národní úrovni budou dostávat odměnu z rozpočtu EU a bude se na ně vztahovat služební řád.

Jelikož fáze zřizování Úřadu evropského veřejného žalobce bude zřejmě trvat několik let, budou zaměstnanci převáděni z úřadu OLAF na Úřad evropského veřejného žalobce postupně. Příslušný počet převedených zaměstnanců a odpovídající zdroje na jejich financování budou odečteny z plánu pracovních míst i z rozpočtu úřadu OLAF. Úřad evropského veřejného žalobce dosáhne plné kapacity po naplnění všech pracovních pozic. Všechny pracovní pozice budou naplněny v roce 2023, kdy bude mít úřad celkem 235 zaměstnanců, z toho 180 dle plánu pracovních pozic a 55 externích. Odhadované náklady v roce 2023 při tomto počtu zaměstnanců činí asi 35 milionů eur.

Návrh

NAŘÍZENÍ RADY**o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce**

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 86 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na souhlas Evropského parlamentu,

po konzultaci s evropským inspektorem ochrany údajů,

v souladu se zvláštním legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Unie i členské státy mají povinnost chránit finanční zájmy Unie před trestnými činy, které každoročně vedou ke značným finančním škodám. Přesto nejsou tyto trestné činy v současné době příslušnými vnitrostátními orgány dostatečně vyšetřovány a stíhány.
- (2) Zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce předpokládá Smlouva o fungování Evropské unie (SFEU) v kontextu prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
- (3) Smlouva výslovně požaduje, aby byl Úřad evropského veřejného žalobce vytvořen z Eurojustu, což znamená, že by toto nařízení mělo mezi nimi vytvořit vazby.
- (4) Smlouva stanoví, že Úřad evropského veřejného žalobce má mandát bojovat proti trestné činnosti poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie.
- (5) V souladu se zásadou subsidiarity může být boje proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie lépe dosaženo na úrovni Unie z důvodu jeho rozsahu a účinků. Současná situace, kdy je stíhání trestných činů proti finančním zájmům Unie výhradně v rukou úřadů členských států, tento cíl dostatečně neplní. Jelikož cílů tohoto nařízení, tj. zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, nemůže být dosaženo členskými státy kvůli nejednotnosti stíhání trestných činů spáchaných proti finančním zájmům Unie na vnitrostátní úrovni a může jich být lépe dosaženo na úrovni Unie, protože Úřad evropského veřejného žalobce bude mít výlučnou působnost pro stíhání těchto trestných činů, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii.
- (6) V souladu se zásadou proporcionality podle článku 5 Smlouvy o Evropské unii toto nařízení nepřekračuje to, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů, a zajišťuje co nejmenší narušení právních řádů a institucionálních struktur členských států.
- (7) Mandátem Úřadu evropského veřejného žalobce by mělo být vyšetřování a stíhání pachatelů trestných činů proti finančním zájmům Unie a jejich předvádění před soud. To vyžaduje samostatné pravomoci vyšetřování a stíhání, včetně možnosti vyšetřovat přeshraniční nebo složité případy.

- (8) Organizační struktura Úřadu evropského veřejného žalobce by také měla umožnit rychlé a účinné rozhodování při vyšetřování a stíhání trestných činů bez ohledu na to, zda se dotýkají jednoho nebo několika členských států.
- (9) Vyšetřování by měl Úřad evropského veřejného žalobce standardně vést prostřednictvím evropských pověřených žalobců v členských státech. U případů dotýkajících se několika členských států nebo velmi složitých případů může účinné vyšetřování a stíhání vyžadovat i výkon pravomocí evropského veřejného žalobce formou pokynů vnitrostátním donucovacím orgánům.
- (10) Jelikož Úřad evropského veřejného žalobce bude mít pravomoc vyšetřovat a stíhat, měly by být stanoveny institucionální záruky, které zajistí jeho nezávislost a odpovědnost vůči orgánům Unie.
- (11) Přísně dodržovaná odpovědnost doplňuje nezávislost a pravomoci svěřené úřadu tímto nařízením. Evropský veřejný žalobce plně odpovídá za plnění svých povinností vedoucího Úřadu evropského veřejného žalobce a jako takový má vůči orgánům Unie obecnou institucionální odpovědnost za jeho všeobecnou činnost. Jakýkoli orgán Unie tak může podat za určitých okolností, včetně vážného pochybení, Soudnímu dvoru Evropské unie návrh na jeho odvolání. Tato odpovědnost by měla být propojena s přísným režimem soudní kontroly, prostřednictvím kterého bude Úřad evropského veřejného žalobce moci využívat donucovací pravomoci při vyšetřování pouze na základě předchozího soudního povolení a důkazy předložené soudu, u něhož probíhá soudní řízení, by měly být daným soudem zkontrolovány z hlediska plnění Listiny základních práv Evropské unie.
- (12) Aby se zajistila jednotnost jeho činnosti, a tedy rovnocenná ochrana finančních zájmů Unie, měla by organizační struktura Úřadu evropského veřejného žalobce umožňovat ústřední koordinaci a řízení všech vyšetřování a stíhání v jeho působnosti. Úřad evropského veřejného žalobce by tedy měl mít centrální strukturu, ve které přijímá rozhodnutí evropský veřejný žalobce.
- (13) Pro maximalizaci účinnosti a minimalizaci nákladů by měl Úřad evropského veřejného žalobce respektovat zásadu decentralizace, podle které by se měl s prováděním vyšetřování a stíhání v podstatě obracet na evropské pověřené žalobce v členských státech. Úřad evropského veřejného žalobce by se měl opírat o vnitrostátní orgány, včetně policejních orgánů, zejména při výkonu donucovacích opatření. Dle zásady loajální spolupráce jsou všechny vnitrostátní orgány a příslušné instituce Unie, včetně Europolu, Eurojustu a úřadu OLAF, povinny aktivně podporovat vyšetřování a stíhání vedená Úřadem evropského veřejného žalobce a v maximální možné míře s ním spolupracovat.
- (14) Svou operativní činnost by měl Úřad evropského veřejného žalobce vykonávat podle pokynů evropského veřejného žalobce a jeho jménem prostřednictvím určených evropských pověřených žalobců nebo jejich místních zaměstnanců v členských státech. Evropský veřejný žalobce a jeho zástupci by měli mít k dispozici pracovníky v rozsahu nezbytném k výkonu jejich funkcí podle tohoto nařízení. Úřad evropského veřejného žalobce by měl být považován za nedělitelný.
- (15) Postup jmenování evropského veřejného žalobce by měl zajistit jeho nezávislost a jeho legitimita by měla vycházet z orgánů Unie. Zástupci evropského veřejného žalobce by měli být jmenováni stejným postupem.
- (16) Postup jmenování evropských pověřených žalobců by měl zajistit jejich nedílné začlenění do Úřadu evropského veřejného žalobce i jejich začlenění, jak na operativní, tak na funkční úrovni, do vnitrostátních právních systémů a struktur pověřených trestním stíháním.

- (17) Listina základních práv Evropské unie představuje společný základ pro ochranu práv podezřelých osob v trestním řízení během přípravného i soudního řízení. Činnost Úřadu evropského veřejného žalobce by měla být ve všech případech prováděna při plném respektování těchto práv.
- (18) Vyšetřování a stíhání vedená Úřadem evropského veřejného žalobce by se měla řídit zásadami proporcionality, nestrannosti a spravedlnosti vůči podezřelé osobě. To zahrnuje i povinnost shromažďovat všechny druhy důkazů, tj. usvědčující i vyvíňující.
- (19) Pro činnost Úřadu evropského veřejného žalobce je třeba stanovit jednacím řád. Jelikož by bylo nepřiměřené stanovit podrobná ustanovení o způsobu provádění jeho vyšetřování a stíhání, mělo by toto nařízení obsahovat jen výčet vyšetřovacích opatření, jejichž využití může Úřad evropského veřejného žalobce potřebovat, a ponechat ostatní otázky, zejména pravidla související s jejich prováděním, vnitrostátním právním předpisům.
- (20) Pro zajištění právní jistoty a nulové tolerance vůči trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie by měly činnosti Úřadu evropského veřejného žalobce v oblasti vyšetřování a stíhání vycházet ze zásady legality, podle které by měl úřad zahájit vyšetřování a s ohledem na další podmínky trestně stíhat každý trestný čin ve své působnosti.
- (21) Věcná působnost Úřadu evropského veřejného žalobce by měla být omezena na trestné činy, které poškozují nebo ohrožují finanční zájmy Unie. Jakékoli rozšíření této působnosti o závažné trestné činy s přeshraničním rozměrem by vyžadovalo jednomyslné rozhodnutí Evropské rady.
- (22) Trestné činy proti finančním zájmům Unie často úzce souvisí s jinou trestnou činností. V zájmu účinnosti řízení a s cílem zabránit případnému porušení zásady *ne bis in idem* by do působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce měly spadat i trestné činy, které nejsou vnitrostátními právními předpisy přesně definovány jako trestné činy poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie, pokud je jejich skutková podstata totožná se skutkovou podstatou trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie a je s ní neoddelitelně spjata. V těchto smíšených případech, kdy převažuje trestný čin poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie, by měl Úřad evropského veřejného žalobce vykonávat svou působnost po konzultacích s příslušnými orgány dotyčného členského státu. Převažující povaha by měla být stanovena na základě kritérií, jako například finanční dopad trestných činů na Unii a na vnitrostátní rozpočty, počet obětí či další okolnosti související se závažností trestné činnosti, nebo příslušné sankce.
- (23) Působnost Úřadu evropského veřejného žalobce týkající se trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie by měla mít přednost před vnitrostátními nároky na příslušnost, aby bylo možné zajistit jednotnost a řídit vyšetřování a stíhání na úrovni Unie. V souvislosti s těmito trestnými činy by orgány členských států měly jednat jen na žádost Úřadu evropského veřejného žalobce, pokud nebude nutné přijmout naléhavá opatření.
- (24) Jelikož by měl Úřad evropského veřejného žalobce předkládat stíhání vnitrostátním soudům, měla by být jeho působnost vymezena odkazem na trestní právo členských států, které považuje za trestný čin jednání nebo opomenutí poškozující či ohrožující finanční zájmy Unie a stanoví uplatňované sankce prováděním příslušných právních předpisů Unie, zejména [směrnice 2013/xx/EU³], do vnitrostátních právních řádů.

³ Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie, 11.7.2012, KOM(2012) 363 v konečném znění.

- (25) Úřad evropského veřejného žalobce by měl vykonávat svou působnost v co nejširším možném rozsahu, aby jeho vyšetřování a stíhání mohlo postihovat i trestné činy spáchané mimo území členských států. Výkon jeho působnosti by tedy měl být v souladu s pravidly [směrnice 2013/xx/EU].
- (26) Jelikož má Úřad evropského veřejného žalobce výlučnou působnost zabývat se trestnými činy, které poškozují nebo ohrožují finanční zájmy Unie, měla by být jím vedená vyšetřování na území členských států usnadňována příslušnými vnitrostátními orgány a příslušnými institucemi Unie, včetně Eurojustu, Europolu a úřadu OLAF, od okamžiku, kdy je podezření na trestný čin oznámeno Úřadu evropského veřejného žalobce, až do rozhodnutí o případném trestním stíhání nebo odložení případu.
- (27) Pro splnění své povinnosti oznámit Úřadu evropského veřejného žalobce podezření na trestný čin spáchaný v jeho působnosti by se měly vnitrostátní orgány členských států a orgány, instituce a jiné subjekty Unie řídit stávajícími ohlašovacími postupy a měly by mít zavedeny účinné mechanismy pro předběžné vyhodnocení obvinění, která jim jsou oznámena. Za tímto účelem mohou orgány, instituce a jiné subjekty Unie využívat úřadu OLAF.
- (28) Pro účinné vyšetřování a stíhání trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie je zásadní, aby Úřad evropského veřejného žalobce mohl shromažďovat důkazy v rámci celé Unie prostřednictvím komplexní sady vyšetřovacích opatření, avšak se zohledněním zásady proporcionality a potřeby získat pro určitá vyšetřovací opatření soudní povolení. Tato opatření by měla být k dispozici pro účely vyšetřování a stíhání trestných činů v rámci mandátu Úřadu evropského veřejného žalobce. Opatření by měla být realizována v souladu s vnitrostátními právními předpisy na základě příkazu Úřadu evropského veřejného žalobce nebo na jeho žádost na základě příkazu příslušného justičního orgánu. Kromě toho by měl mít Úřad evropského veřejného žalobce přístup ke všem relevantním zdrojům údajů, včetně veřejných a soukromých rejstříků.
- (29) Použití vyšetřovacích opatření stanovených tímto nařízením by mělo být v souladu s podmínkami, které jsou v něm uvedeny, včetně nutnosti získat pro určitá donucovací opatření při vyšetřování soudní povolení. Ostatní vyšetřovací opatření mohou podléhat soudnímu povolení, pokud to vyžadují vnitrostátní právní předpisy členského státu, v němž má být vyšetřovací opatření provedeno. Na příkazy k provedení opatření vydané Úřadem evropského veřejného žalobce a na jejich povolení vydaná příslušným vnitrostátním justičním orgánem podle tohoto nařízení se vztahují obecné požadavky přiměřenosti a nezbytnosti.
- (30) Článek 86 Smlouvy požaduje, aby Úřad evropského veřejného žalobce vykonával úlohu veřejného žalobce, což zahrnuje rozhodování o obvinění podezřelé osoby a o volbě příslušného soudu. Rozhodnutí o obvinění podezřelé osoby by měl učinit evropský veřejný žalobce, aby se vytvořila společná politika stíhání. Příslušnost soudu by měl stanovit evropský veřejný žalobce na základě sady transparentních kritérií.
- (31) S ohledem na zásadu legality by v případech, kdy existují spolehlivé důkazy a stíhání nebrání žádné právní důvody, mělo vyšetřování Úřadu evropského veřejného žalobce za normálních okolností vést ke stíhání u příslušných vnitrostátních soudů. Při neexistenci takových důkazů a v situaci, kdy není příliš pravděpodobné, že požadované důkazy budou před soudem předloženy, je možné případ odložit. Navíc by měl mít Úřad evropského veřejného žalobce možnost případ odložit i u méně závažných deliktů. Pokud případ není z takového důvodu odložen, ale stíhání přesto není odůvodněné, měl by mít Úřad evropského veřejného žalobce možnost navrhnout podezřelé osobě dohodu, pokud by to bylo v zájmu řádného výkonu spravedlnosti. Pravidla pro dohody a pravidla pro výpočet ukládaných pokut by měla být upřesněna ve správních pravidlech Úřadu evropského veřejného žalobce. Uzavřením případu dohodou v souladu s tímto nařízením by nemělo být dotčeno uplatňování správních opatření ze

strany příslušných orgánů, pokud se tato opatření netýkají sankcí, které by mohly být přirovnány k trestním sankcím.

- (32) Důkazy předložené Úřadem evropského veřejného žalobce soudu, u něhož probíhá soudní řízení, by měly být uznány jako přípustné důkazy, u kterých se předpokládá, že splňují veškeré příslušné důkazní požadavky podle vnitrostátních právních předpisů členského státu, ve kterém se příslušný soud nachází, pokud má soud za to, že důkazy respektují spravedlnost řízení a práva na obhajobu podezřelé osoby v souladu s Listinou základních práv Evropské unie. Soud, u něhož probíhá soudní řízení, nemůže vyloučit důkazy předložené Úřadem evropského veřejného žalobce jako nepřípustné z důvodu odlišných podmínek a pravidel pro shromažďování daného typu důkazů dle platných vnitrostátních právních předpisů.
- (33) Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou základních práv Evropské unie. Po Úřadu evropského veřejného žalobce zejména vyžaduje, aby respektoval právo na spravedlivý proces, práva na obhajobu a presumpci nevinoty podle článků 47 a 48 Listiny. Článek 50 Listiny, který chrání právo nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin (*ne bis in idem*), zajišťuje, že v důsledku stíhání vedených Úřadem evropského veřejného žalobce nedojde k porušení zákazu dvojího postihu. Činnost Úřadu evropského veřejného žalobce tak bude vykonávána v plném souladu s těmito právy a nařízení bude uplatňováno a vykládáno odpovídajícím způsobem.
- (34) Ustanovení čl. 82 odst. 2 Smlouvy umožňuje Unii stanovit minimální pravidla pro práva osob v trestním řízení, aby se zajistilo dodržování práva na obhajobu a spravedlivý proces. Přestože již Unie vytvořila významné *acquis*, některá z těchto práv doposud nebyla dle právních předpisů Unie harmonizována. V souvislosti s uvedenými právy by toto nařízení mělo stanovit pravidla platná výlučně pro účely tohoto nařízení.
- (35) Na činnost Úřadu evropského veřejného žalobce by se mělo vztahovat právo na obhajobu již stanovené v příslušných právních předpisech Unie, jako je směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení⁴, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení⁵ a [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/xx/EU ze dne xx xxxx 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a o právu na komunikaci po zatčení], prováděných vnitrostátními právními předpisy. Tato práva by měla být k dispozici každé podezřelé osobě, kterou začne Úřad evropského veřejného žalobce vyšetřovat.
- (36) Ustanovení čl. 86 odst. 3 Smlouvy umožňuje zákonodárci Unie stanovit pravidla použitelná na soudní přezkum procesních úkonů učiněných Úřadem evropského veřejného žalobce při výkonu jeho funkcí. Tato působnost udělená zákonodárci odráží specifickou povahu Úřadu evropského veřejného žalobce, která se liší od povahy všech ostatních institucí a agentur Unie a vyžaduje zvláštní pravidla pro soudní přezkum.
- (37) Ustanovení čl. 86 odst. 2 Smlouvy vyžaduje, aby Úřad evropského veřejného žalobce vykonával úlohu veřejného žalobce před příslušnými soudy členských států. Úkony provedené Úřadem evropského veřejného žalobce v průběhu vyšetřování úzce souvisejí s trestním stíháním, které z něj může vyplynout, a promítají se do právních řádů členských států. Ve většině případů budou prováděny vnitrostátními donucovacími orgány jednajícími podle pokynů Úřadu evropského veřejného žalobce, někdy po získání souhlasu vnitrostátního soudu. Je proto vhodné považovat pro účely soudního přezkumu úkonů vyšetřování a stíhání Úřad evropského veřejného žalobce za vnitrostátní orgán. V důsledku toho by měly být vnitrostátní

⁴ Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1.

⁵ Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1.

soudy pověřeny soudním přezkumem všech úkonů vyšetřování a stíhání ze strany Úřadu evropského veřejného žalobce, které mohou být napadeny, a Soudní dvůr Evropské unie by neměl být přímo příslušný v souvislosti s těmito úkony podle článků 263, 265 a 268 Smlouvy, neboť tyto úkony by neměly být pro účely soudního přezkumu považovány za úkony instituce Unie.

- (38) Podle článku 267 Smlouvy mohou a za určitých okolností musí vnitrostátní soudy předkládat žádosti o rozhodnutí o předběžných otázkách ohledně výkladu nebo platnosti ustanovení právních předpisů Unie, včetně tohoto nařízení, které jsou relevantní pro soudní přezkum úkonů vyšetřování a stíhání ze strany Úřadu evropského veřejného žalobce, Soudnímu dvoru Evropské unie. Vnitrostátní soudy by neměly mít možnost předkládat otázky týkající se platnosti úkonů Úřadu evropského veřejného žalobce Soudnímu dvoru, neboť tyto úkony by neměly být pro účely soudního přezkumu považovány za úkony instituce Unie.
- (39) Je rovněž třeba vyjasnit, že by se otázkami výkladu ustanovení vnitrostátních právních předpisů, použitelných podle tohoto nařízení, měly zabývat jen vnitrostátní soudy. V důsledku toho nemohou tyto soudy předkládat otázky týkající se výkladu vnitrostátních právních předpisů, na které toto nařízení odkazuje, Soudnímu dvoru.
- (40) Jelikož Smlouva stanoví, že Úřad evropského veřejného žalobce bude vytvořen z Eurojustu, měly by tyto dva úřady souběžně existovat, navzájem organicky, provozně a administrativně spolupracovat a doplňovat se.
- (41) Úřad evropského veřejného žalobce by měl také úzce spolupracovat s ostatními orgány a agenturami Unie s cílem usnadnit výkon svých funkcí podle tohoto nařízení a v případě potřeby stanovit formální ujednání týkající se prováděcích pravidel pro výměnu informací a spolupráci. Mimořádnou důležitost by měla mít spolupráce s Europolem a úřadem OLAF, aby se předešlo zdvojení a Úřad evropského veřejného žalobce mohl získat důležité informace, které mají tyto orgány k dispozici, a při konkrétních vyšetřováních využívat jejich analytické zdroje.
- (42) Na zpracování osobních údajů Úřadem evropského veřejného žalobce se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů⁶. To se týká zpracování osobních údajů v rámci cílů a úkolů Úřadu evropského veřejného žalobce, osobních údajů jeho zaměstnanců i osobních údajů správního charakteru, kterými disponuje. Evropský inspektor ochrany údajů by měl sledovat zpracování osobních údajů Úřadem evropského veřejného žalobce. Měly by být dle potřeby upřesněny a doplněny zásady uvedené v nařízení (ES) č. 45/2001, pokud jde o zpracování operativních osobních údajů Úřadem evropského veřejného žalobce. Pokud Úřad evropského veřejného žalobce předává operativní osobní údaje orgánu třetí země nebo mezinárodní organizaci či Interpolu na základě mezinárodní dohody uzavřené podle článku 218 Smlouvy, měly by přiměřené záruky přijaté na ochranu soukromí a základních práv a svobod jednotlivců zajistit splnění ustanovení tohoto nařízení týkajících se ochrany údajů.
- (43) Na zpracování osobních údajů příslušnými orgány členských států za účelem předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů či výkonu trestních sankcí se vztahuje *[směrnice 2013/xx/EU o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů]*.

⁶ Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.

- (44) Systém zpracování údajů Úřadu evropského veřejného žalobce by měl vycházet ze systému řízení případů Eurojustu, ale jeho dočasné pracovní soubory by měly být od okamžiku zahájení vyšetřování považovány za soudní spisy.
- (45) Finanční, rozpočtový a personální režim Úřadu evropského veřejného žalobce by se měl řídit příslušnými standardy Unie platnými pro subjekty uvedené v článku 208 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012⁷, avšak s přihlédnutím k tomu, že působnost Úřadu evropského veřejného žalobce k vyšetřování a stíhání na úrovni Unie je výlučná. Úřad evropského veřejného žalobce by měl být povinen předkládat každoroční zprávy.
- (46) Na Úřad evropského veřejného žalobce by se měla vztahovat i obecná pravidla o transparentnosti platná pro agentury Unie, ale pouze s ohledem na jeho administrativní úkoly, aby žádným způsobem nedošlo k ohrožení požadavku na zachování důvěrnosti při jeho operativní činnosti. Stejně tak by měla respektovat požadavek na zachování důvěrnosti Úřadu evropského veřejného žalobce i správní šetření vedená evropským veřejným ochráncem práv.
- (47) V souladu s článkem 3 Protokolu (č. 21) o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámily uvedené členské státy své přání [ne][účastnit] se přijímání a používání tohoto nařízení.
- (48) V souladu s články 1 a 2 Protokolu (č. 22) o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.
- (49) Zástupci členských států, zasedající na úrovni hlav států a předsedů vlád v Bruselu dne 13. prosince 2003, stanovili sídlo Úřadu evropského veřejného žalobce,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I PŘEDMĚT A DEFINICE

Článek 1 **Předmět**

Tímto nařízením se zřizuje Úřad evropského veřejného žalobce a stanoví pravidla jeho fungování.

Článek 2 **Definice**

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „osobou“ jakákoli fyzická nebo právnická osoba;
- b) „trestnými činy poškozujícími nebo ohrožujícími finanční zájmy Unie“ trestné činy uvedené ve směrnici 2013/xx/EU, prováděné vnitrostátními právními předpisy;
- c) „finančními zájmy Unie“ veškeré příjmy, výdaje a aktiva, na něž se vztahuje rozpočet Unie, rozpočty orgánů, institucí a jiných subjektů zřízených Smlouvami a jimi řízené a sledované rozpočty, které jsou v rámci těchto rozpočtů pořízeny nebo které do nich mají být uhrazeny;

⁷ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, Úř. věst. L 298, 26.10.2012, s. 1.

- d) „osobními údaji správního charakteru“ veškeré osobní údaje zpracovávané Úřadem evropského veřejného žalobce, s výjimkou operativních osobních údajů;
- e) „operativními osobními údaji“ veškeré osobní údaje zpracovávané Úřadem evropského veřejného žalobce ke splnění účelů stanovených v článku 37.

KAPITOLA II

OBECNÁ PRAVIDLA

ODDÍL 1

POSTAVENÍ, ORGANIZACE A STRUKTURA ÚŘADU EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO ŽALOBCE

Článek 3

Zřízení

1. Úřad evropského veřejného žalobce se zřizuje jako instituce Unie s decentralizovanou strukturou.
2. Úřad evropského veřejného žalobce má právní subjektivitu.
3. Úřad evropského veřejného žalobce spolupracuje s Eurojustem a opírá se o jeho správní podporu v souladu s článkem 57.

Článek 4

Úkoly

1. Úkolem Úřadu evropského veřejného žalobce je bojovat proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie.
2. Úřad evropského veřejného žalobce je příslušný k vyšetřování a stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů podle odstavce 1 a jejich předvádění před soud. V tomto ohledu Úřad evropského veřejného žalobce řídí vyšetřování, dohlíží na něj a provádí úkony trestního stíhání, včetně odložení případu.
3. Úřad evropského veřejného žalobce vykonává před příslušnými soudy členských států úlohu veřejného žalobce u trestných činů uvedených v odstavci 1, včetně podání obžaloby a veškerých odvolání, dokud případ není pravomocně uzavřen.

Článek 5

Nezávislost a odpovědnost

1. Úřad evropského veřejného žalobce je nezávislý.
2. Úřad evropského veřejného žalobce, včetně evropského veřejného žalobce, jeho zástupců a zaměstnanců, evropských pověřených žalobců a jejich národních zaměstnanců, nevyhledává ani nepřijímá při výkonu svých povinností pokyny od žádné osoby, členského státu či orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie. Orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie a členské státy respektují nezávislost Úřadu evropského veřejného žalobce a nesnaží se ovlivňovat výkon jeho úkolů.
3. Evropský veřejný žalobce odpovídá Evropskému parlamentu, Radě a Evropské komisi za obecnou činnost Úřadu evropského veřejného žalobce, a to zejména tak, že vydává výroční zprávu v souladu s článkem 70.

Článek 6

Struktura a organizace Úřadu evropského veřejného žalobce

1. Struktura Úřadu evropského veřejného žalobce je tvořena evropským veřejným žalobcem, jeho zástupci, zaměstnanci, kteří jim zajišťují podporu při výkonu jejich úkolů podle tohoto nařízení, a evropskými pověřenými žalobci v členských státech.

2. Úřad evropského veřejného žalobce vede evropský veřejný žalobce, který řídí jeho činnost a organizuje jeho práci. Evropskému veřejnému žalobci pomáhají čtyři zástupci.
3. Zástupci pomáhají evropskému veřejnému žalobci se všemi jeho povinnostmi a činnostmi a v souladu s pravidly přijatými podle čl. 72 písm. d) jej zastupují, pokud je nepřítomen nebo mu něco brání ve vykonávání jeho povinností a činností. Jeden ze zástupců je odpovědný za plnění rozpočtu.
4. Vyšetřování a stíhání vedená Úřadem evropského veřejného žalobce se provádí prostřednictvím evropských pověřených žalobců pod vedením a dohledem evropského veřejného žalobce. Je-li to v zájmu vyšetřování nebo stíhání považováno za nutné, může evropský veřejný žalobce vykonávat svou pravomoc i přímo v souladu s čl. 18 odst. 5.
5. V každém členském státě se nachází alespoň jeden evropský pověřený žalobce, který je nedílnou součástí Úřadu evropského veřejného žalobce. Evropští pověření žalobci jednájí na základě výlučné pravomoci evropského veřejného žalobce a řídí se při výkonu vyšetřování a stíhání, kterými jsou pověřeni, jen jeho pokyny, směrnicemi a rozhodnutími. Pokud jednájí v rámci svého mandátu podle tohoto nařízení, jsou zcela nezávislí na vnitrostátních orgánech pověřených trestním stíháním a nemají vůči nim žádné povinnosti.
6. Evropští pověření žalobci mohou současně vykonávat své funkce jako vnitrostátní veřejní žalobci. V případě protichůdných úkolů o tom evropští pověření žalobci uvědomí evropského veřejného žalobce, který může po konzultaci s příslušnými vnitrostátními orgány pověřenými trestním stíháním dát pokyn, aby v zájmu vyšetřování a stíhání vedených Úřadem evropského veřejného žalobce upřednostnili svoji funkci vyplývající z tohoto nařízení. V takovém případě o tom evropský veřejný žalobce neprodleně informuje příslušné vnitrostátní orgány pověřené trestním stíháním.
7. Úkony učiněné evropským veřejným žalobcem, evropskými pověřenými žalobci, jakýmikoli zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce nebo jakoukoli jinou osobou jednáající jeho jménem při výkonu svých povinností se přičítají Úřadu evropského veřejného žalobce. Evropský veřejný žalobce zastupuje Úřad evropského veřejného žalobce před orgány Unie, členskými státy a třetími stranami.
8. Je-li to pro účely vyšetřování nebo stíhání nezbytné, může evropský veřejný žalobce dočasně přidělit evropským pověřeným žalobcům zdroje a zaměstnance.

Článek 7

Jednací řád Úřadu evropského veřejného žalobce

1. Jednací řád Úřadu evropského veřejného žalobce se přijímá rozhodnutím evropského veřejného žalobce, jeho čtyř zástupců a pěti evropských pověřených žalobců, vybraných evropským veřejným žalobcem na základě systému naprosto rovné rotace, která odráží demografickou a zeměpisnou různorodost všech členských států. Rozhodnutí se přijímá prostou většinou, přičemž všichni členové mají po jednom hlase. V případě rovnosti hlasů rozhoduje hlas evropského veřejného žalobce.
2. Jednací řád upravuje organizaci práce Úřadu evropského veřejného žalobce a obsahuje obecná pravidla pro přidělování případů.

ODDÍL 2

JMENOVÁNÍ A ODVOLÁVÁNÍ ČLENŮ ÚŘADU EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO ŽALOBCE

Článek 8

Jmenování a odvolávání evropského veřejného žalobce

1. Evropského veřejného žalobce jmenuje Rada se souhlasem Evropského parlamentu na dobu osmi let a toto období nelze prodloužit. Rada rozhoduje prostou většinou.
2. Evropský veřejný žalobce je vybírán z osob, které poskytují veškeré záruky nezávislosti, jsou způsobilé k výkonu vysokých justičních funkcí a mají odpovídající zkušenosti jako veřejní žalobci.
3. Výběr je založen na otevřené výzvě k přihlášení kandidátů, zveřejněné v *Úředním věstníku Evropské unie*, po které Komise vypracuje a předloží Evropskému parlamentu a Radě užší seznam. Před předložením užšího seznamu si Komise vyžádá stanovisko skupiny odborníků, kterou sama vytvoří a která bude tvořena sedmi osobami vybranými mezi bývalými členy Soudního dvora, členy vnitrostátních nejvyšších soudů, vnitrostátních útvarů pověřených trestním stíháním a/nebo obecně uznávanými právníky, z nichž jednu navrhne Evropským parlamentem, jakož i předsedou Eurojustu v roli pozorovatele.
4. Pokud evropský veřejný žalobce nesplňuje nadále podmínky nezbytné pro výkon svých povinností nebo porušil-li závažným způsobem své povinnosti, může jej Soudní dvůr Evropské unie na žádost Evropského parlamentu, Rady nebo Komise odvolat.

Článek 9

Jmenování a odvolávání zástupců evropského veřejného žalobce

1. Zástupci evropského veřejného žalobce jsou jmenováni v souladu s pravidly stanovenými v čl. 8 odst. 1.
2. Zástupci evropského veřejného žalobce jsou vybírání z osob, které poskytují veškeré záruky nezávislosti, jsou způsobilé k výkonu vysokých justičních funkcí a mají odpovídající zkušenosti jako veřejní žalobci.
3. Výběr je založen na otevřené výzvě k přihlášení kandidátů, zveřejněné v *Úředním věstníku*, po které Evropská komise po dohodě s evropským veřejným žalobcem vypracuje a předloží Evropskému parlamentu a Radě užší seznam odrážející demografickou rovnováhu a zeměpisnou různorodost členských států.
4. Zástupci mohou být odvoláni v souladu s pravidly stanovenými v čl. 8 odst. 4 z podnětu evropského veřejného žalobce.

Článek 10

Jmenování a odvolávání evropských pověřených žalobců

1. Evropsští pověřeni žalobci jsou jmenováni evropským veřejným žalobcem ze seznamu alespoň tří kandidátů, kteří splňují požadavky stanovené v odstavci 2, předloženého dotčeným členským státem / dotčenými členskými státy. Funkční období je pět let a lze je obnovit.
2. Evropsští pověřeni žalobci jsou způsobilí k výkonu vysokých justičních funkcí a mají odpovídající zkušenosti jako veřejní žalobci. Jejich nezávislost by měla být nepochybnitelná. Členské státy jmenují evropského pověřeného žalobce jako veřejného

žalobce podle vnitrostátních právních předpisů, pokud v okamžiku jmenování do funkce evropského pověřeného žalobce tuto funkci ještě nezastává.

3. Evropsští pověření žalobci mohou být odvoláváni evropským veřejným žalobcem, pokud již nesplňují požadavky stanovené v odstavci 2 nebo kritéria platná pro výkon jejich povinností, popř. pokud se dopustí vážného pochybení. Během výkonu jejich funkce jménem Úřadu evropského veřejného žalobce nemohou příslušné vnitrostátní orgány odvolat evropské pověřené žalobce z funkce vnitrostátních žalobců bez souhlasu evropského veřejného žalobce.

ODDÍL 3

ZÁKLADNÍ ZÁSADY

Článek 11

Základní zásady činnosti Úřadu evropského veřejného žalobce

1. Úřad evropského veřejného žalobce dbá na to, aby při své činnosti dodržoval práva zakotvená v Listině základních práv Evropské unie.
2. Činnost Úřadu evropského veřejného žalobce se řídí zásadou proporcionality podle čl. 26 odst. 3.
3. Vyšetřování a stíhání vedená Úřadem evropského veřejného žalobce se řídí tímto nařízením. Vnitrostátní právní předpisy se použijí v rozsahu, ve kterém není daná věc upravena tímto nařízením. Příslušným vnitrostátním právem je právo členského státu, ve kterém je vyšetřování nebo stíhání vedeno. Pokud se věc řídí vnitrostátními právními předpisy a tímto nařízením, má přednost toto nařízení.
4. Úřad evropského veřejného žalobce má výlučnou působnost k vyšetřování a stíhání trestných činů proti finančním zájmům Unie.
5. Úřad evropského veřejného žalobce vykonává svá vyšetřování a stíhání nestranně a usiluje o získání veškerých souvisejících důkazů, ať usvědčujících, nebo vyvíňujících.
6. Úřad evropského veřejného žalobce zahájí vyšetřování bez zbytečného odkladu a dbá na jejich rychlý průběh.
7. Příslušné orgány členských států vyšetřování a stíhání vedená Úřadem evropského veřejného žalobce na jeho žádost aktivně napomáhají a podporují je a zdrží se veškerých kroků, postupů či procesů, které mohou oddálit nebo brzdit jejich průběh.

ODDÍL 4

PŮSOBNOST ÚŘADU EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO ŽALOBCE

Článek 12

Trestné činy v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce

Úřad evropského veřejného žalobce je způsobilý ve vztahu k trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie, jak stanoví směrnice 2013/xx/EU a provádí vnitrostátní právní předpisy.

Článek 13

Doplňková působnost

1. Pokud jsou trestné činy uvedené v článku 12 neoddělitelně spjaty s trestnými činy neuvedenými v článku 12 a jejich společné vyšetřování a stíhání je v zájmu řádného výkonu

spravedlnosti, je Úřad evropského veřejného žalobce způsobilý i ve vztahu k těmto jiným trestným činům pod podmínkou, že trestné činy uvedené v článku 12 mají převládající charakter a ostatní trestné činy vycházejí ze stejné skutkové podstaty.

Pokud tyto podmínky nejsou splněny, má členský stát způsobilý ve vztahu k ostatním trestným činům působnost i pro trestné činy uvedené v článku 12.

2. Úřad evropského veřejného žalobce a vnitrostátní orgány pověřené trestním stíháním vedou společné konzultace, aby určily, který orgán je způsobilý podle odstavce 1. V případě potřeby je možné se pro snazší určení této působnosti obrátit na Eurojust v souladu s článkem 57.
3. V případě neshody mezi Úřadem evropského veřejného žalobce a vnitrostátními orgány pověřenými trestním stíháním v otázce působnosti podle odstavce 1 rozhodne o doplňkové působnosti vnitrostátní justiční orgán způsobilý k rozhodnutí o rozdělení působnosti při stíhání na úrovni členských států.
4. Určení působnosti podle tohoto článku nepodléhá přezkumu.

Článek 14

Výkon působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce

Úřad evropského veřejného žalobce vykonává svou výlučnou působnost k vyšetřování a stíhání veškerých trestných činů uvedených v článcích 12 a 13, pokud je takový trestný čin zcela nebo zčásti spáchán

- a) na území jednoho nebo několika členských států; nebo
- b) státními příslušníky členských států, zaměstnanci Unie nebo členy orgánů Unie.

KAPITOLA III

JEDNACÍ ŘÁD PRO VYŠETŘOVÁNÍ, STÍHÁNÍ A SOUDNÍ ŘÍZENÍ

ODDÍL 1

PROVÁDĚNÍ VYŠETŘOVÁNÍ

Článek 15

Zdroje vyšetřování

1. Všechny vnitrostátní orgány členských států a všechny orgány, instituce a jiné subjekty Unie neprodleně uvědomí Úřad evropského veřejného žalobce o jakémkoli jednání, které by mohlo být trestným činem v jeho působnosti.
2. Pokud se evropsští pověřeni žalobci dozvědí o jednání, které by mohlo být trestným činem v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce, neprodleně o tom uvědomí evropského veřejného žalobce.
3. Úřad evropského veřejného žalobce může shromažďovat či získávat informace o jednání, které by mohlo být trestným činem v jeho působnosti, od jakékoli osoby.
4. Veškeré informace oznámené Úřadu evropského veřejného žalobce jsou evropským veřejným žalobcem nebo evropskými pověřenými žalobci zapsány a ověřeny. Pokud se po ověření rozhodnou, že ne zahájí vyšetřování, uzavřou případ a uvedou důvody v systému řízení případů. Uvědomí o tom vnitrostátní orgán, orgán, instituci nebo jiné subjekty Unie, které poskytly příslušné informace, a na jejich vyžádání dle situace i osoby, které tyto informace poskytly.

Článek 16
Zahájení vyšetřování

1. Evropský veřejný žalobce nebo jeho jménem evropská pověřená osoba zahájí vyšetřování písemným rozhodnutím, pokud existují přiměřené důvody domnívat se, že je nebo byl spáchán trestný čin v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce.
2. Pokud je vyšetřování zahájeno evropským veřejným žalobcem, přidělí tento žalobce případ evropskému pověřené osobě, pokud nechce případ vyšetřovat sám v souladu s kritérii stanovenými v čl. 18 odst. 5. Pokud je vyšetřování zahájeno evropským pověřeným žalobcem, uvede o tom tento žalobce ihned evropskému veřejnému žalobce. Po obdržení tohoto oznámení evropský veřejný žalobce ověří, zda již vyšetřování nezačal on sám nebo jiný evropský pověřený žalobce. V zájmu účinnosti vyšetřování může evropský veřejný žalobce přidělit případ jinému evropskému pověřené osobě nebo se rozhodnout sám případ převzít v souladu s kritérii stanovenými v čl. 18 odst. 5.

Článek 17
Naléhavá opatření a postoupení

1. Je-li nutné v souvislosti s trestným činem v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce okamžitě zasáhnout, přijmou vnitrostátní orgány jakékoli naléhavé opatření, aby zajistily účinné vyšetřování a stíhání. Vnitrostátní orgány následně případ neprodleně postoupí Úřadu evropského veřejného žalobce. V takovém případě Úřad evropského veřejného žalobce potvrdí opatření přijatá vnitrostátními orgány, dle možností do 48 hodin od zahájení vyšetřování, a to i tehdy, pokud byla tato opatření přijata a vykonána podle jiných pravidel, než jsou pravidla uvedená v tomto nařízení.
2. Pokud v jakékoli fázi vyšetřování vyvolává případ pochybnosti ohledně působnosti, může Úřad evropského veřejného žalobce konzultovat příslušnou působnost s vnitrostátními orgány pověřenými trestním stíháním. Do rozhodnutí o působnosti přijme Úřad evropského veřejného žalobce naléhavá opatření, která jsou nezbytná k zajištění účinného vyšetřování a stíhání daného případu. Je-li stanovena působnost vnitrostátního orgánu, potvrdí vnitrostátní orgán naléhavá opatření přijatá Úřadem evropského veřejného žalobce do 48 hodin od zahájení vnitrostátního vyšetřování.
3. Pokud vyšetřování zahájené Úřadem evropského veřejného žalobce dojde ke zjištění, že vyšetřované jednání je trestným činem, který nespadá do jeho působnosti, postoupí Úřad evropského veřejného žalobce daný případ neprodleně příslušným vnitrostátním donucovacím a justičním orgánům.
4. Pokud vyšetřování zahájené vnitrostátními orgány následně dojde ke zjištění, že jednání je trestným činem v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce, postoupí vnitrostátní orgány tento případ neprodleně Úřadu evropského veřejného žalobce. V takovém případě Úřad evropského veřejného žalobce potvrdí opatření přijatá vnitrostátními orgány, dle možností do 48 hodin od zahájení vyšetřování, a to i tehdy, pokud byla tato opatření přijata a vykonána podle jiných pravidel, než jsou pravidla uvedená v tomto nařízení.

Článek 18
Průběh vyšetřování

1. Vyšetřování vede určený evropský pověřený žalobce jménem evropského veřejného žalobce a pod jeho vedením. Určený evropský pověřený žalobce může provádět vyšetřovací opatření sám nebo předat pokyny příslušným donucovacím orgánům v členském státě, ve kterém se

nachází. Tyto orgány plní pokyny evropského pověřeného žalobce a vykonávají vyšetřovací opatření, kterými jsou pověřeny.

2. U přeshraničních případů, kdy musí být vyšetřovací opatření vykonána v jiném členském státě, než kde bylo vyšetřování zahájeno, jedná evropský pověřený žalobce, který vyšetřování zahájil nebo kterému bylo svěřeno evropským veřejným žalobcem, v úzké konzultaci s evropským pověřeným žalobcem členského státu, ve kterém má být vyšetřovací opatření provedeno. Tento evropský pověřený žalobce musí vyšetřovací opatření provést sám nebo předat pokyny k jejich výkonu příslušným vnitrostátním orgánům.
3. U přeshraničních případů může evropský veřejný žalobce do vyšetřování zapojit několik evropských pověřených žalobců a vytvářet společné týmy. Jakéhokoli evropského pověřeného žalobce může evropský veřejný žalobce pověřit shromažďováním příslušných informací nebo provedením konkrétních vyšetřovacích opatření jeho jménem.
4. Evropský veřejný žalobce sleduje vyšetřování vedená evropskými pověřenými žalobci a zajišťuje jejich koordinaci. V případě nutnosti jim dává pokyny.
5. Evropský veřejný žalobce může předat případ jinému evropskému pověřenému žalobci nebo sám vyšetřování vést, pokud se to jeví jako nezbytné v zájmu účinnosti vyšetřování či stíhání s ohledem na jedno nebo více následujících kritérií:
 - a) závažnost trestného činu;
 - b) konkrétní okolnosti související s postavením údajného pachatele;
 - c) konkrétní okolnosti související s přeshraničním rozměrem vyšetřování;
 - d) nedostupnost vnitrostátních orgánů pověřených vyšetřováním; nebo
 - e) žádost příslušných orgánů dotčeného členského státu.
6. Pokud vyšetřování provádí přímo evropský veřejný žalobce, uvědomí o tom evropského pověřeného žalobce v členském státě, ve kterém mají být vyšetřovací opatření provedena. Každé vyšetřovací opatření přijaté evropským veřejným žalobcem se provádí v součinnosti s orgány členského státu, jehož území se to týká. Donucovací opatření provádějí příslušné vnitrostátní orgány.
7. Vyšetřování prováděná v rámci pravomoci Úřadu evropského veřejného žalobce jsou chráněna pravidly o služebním tajemství podle platných právních předpisů Unie. Orgány podílející se na vyšetřování vedených Úřadem evropského veřejného žalobce jsou také povinny dodržovat služební tajemství podle platných vnitrostátních právních předpisů.

Článek 19

Zrušení výsad nebo imunity

1. Pokud se vyšetřování Úřadu evropského veřejného žalobce týkají osob chráněných výsadami nebo imunitami podle vnitrostátních právních předpisů a tyto výsady nebo imunity představují pro konkrétní vyšetřování překážku, předloží Úřad evropského veřejného žalobce odůvodněnou písemnou žádost o jejich zrušení v souladu s postupy stanovenými těmito vnitrostátními právními předpisy.
2. Pokud se vyšetřování Úřadu evropského veřejného žalobce týkají osob chráněných výsadami nebo imunitami podle právních předpisů Unie, zejména podle Protokolu o výsadách a imunitách Evropské unie, a tyto výsady nebo imunity představují pro konkrétní vyšetřování překážku, předloží Úřad evropského veřejného žalobce odůvodněnou písemnou žádost o jejich zrušení v souladu s postupy stanovenými těmito právními předpisy Unie.

ODDÍL 2

ZPRACOVÁNÍ INFORMACÍ

Článek 20

Přístup Úřadu evropského veřejného žalobce k informacím

Od okamžiku zápisu případu může Úřad evropského veřejného žalobce získat veškeré související informace uchovávané v databázích vnitrostátních orgánů činných v trestním řízení a v dalších souvisejících registrech veřejné správy a má přístup k těmto informacím prostřednictvím evropských pověřených žalobců.

Článek 21

Shromažďování informací

1. Pokud je to pro účely jeho vyšetřování nezbytné, zajistí si Úřad evropského veřejného žalobce na základě vlastní žádosti od Eurojustu a Europolu veškeré související informace o trestném činu v rámci své působnosti a může rovněž Europol požádat o analytickou podporu konkrétního vyšetřování, které provádí Úřad evropského veřejného žalobce.
2. Orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států poskytují Úřadu evropského veřejného žalobce na jeho žádost potřebnou pomoc a informace.

Článek 22

Systém řízení případů, rejstřík a dočasné pracovní soubory

1. Úřad evropského veřejného žalobce zřizuje systém řízení případů, který se skládá z dočasných pracovních souborů a z rejstříku obsahujících osobní údaje podle přílohy a jiné údaje.
2. Účelem systému řízení případů je:
 - a) podpora vedení vyšetřování a stíhání prováděných Úřadem evropského veřejného žalobce, a zejména vzájemné provázání informací;
 - b) usnadnění přístupu k informacím o probíhajících vyšetřováních a stíháních;
 - c) usnadnění dohledu nad zákonností zpracování osobních údajů a nad jeho souladem s tímto rozhodnutím.
3. Systém řízení případů může být připojen k zabezpečenému telekomunikačnímu spojení uvedenému v článku 9 rozhodnutí Rady 2008/976/SVV⁸.
4. Rejstřík obsahuje odkazy na dočasné pracovní soubory zpracovávané v rámci Úřadu evropského veřejného žalobce a nesmí obsahovat jiné osobní údaje, než jsou údaje uvedené v bodě 1 písm. a) až i), k) a m) a v bodě 2 přílohy.
5. Při výkonu svých povinností podle tohoto nařízení smí Úřad evropského veřejného žalobce zpracovávat údaje o jednotlivých případech, na kterých pracuje, v dočasném pracovním souboru. Úřad evropského veřejného žalobce umožní inspektorovi ochrany údajů podle článku 41 přístup k dočasnému pracovnímu souboru. Úřad evropského veřejného žalobce uvědomí inspektora ochrany údajů o každém zřízení nového dočasného pracovního souboru s osobními údaji.

⁸ Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 130.

6. Pro účely zpracování osobních údajů souvisejících s případem nesmí Úřad evropského veřejného žalobce zřídit jiný automatizovaný soubor údajů než systém řízení případů nebo dočasný pracovní soubor.

Článek 23

Fungování dočasných pracovních souborů a rejstříku

1. Dočasný pracovní soubor zřizuje Úřad evropského veřejného žalobce pro každý případ, o němž mu jsou předány informace, pokud je toto předání v souladu s tímto nařízením nebo s jinými platnými zákonnými nástroji. Úřad evropského veřejného žalobce odpovídá za správu dočasných pracovních souborů, které zřídil.
2. Úřad evropského veřejného žalobce rozhodne v jednotlivých případech, zda bude přístup do dočasného pracovního souboru omezen nebo zda budou soubor či jeho části přístupné jeho zaměstnancům, je-li to nezbytné k výkonu jejich úkolů.
3. Úřad evropského veřejného žalobce rozhodne o tom, které informace související s dočasným pracovním souborem se uvedou v rejstříku. Nerozhodne-li evropský veřejný žalobce jinak, neuvedou se v rejstříku zapsané informace, které podléhají přezkumu v souladu s čl. 15 odst. 4.

Článek 24

Přístup k systému řízení případů

Evropští pověřeni žalobci a jejich zaměstnanci připojení k systému řízení případů mohou mít přístup pouze k:

- a) rejstříku, pokud není přístup výslovně odepřen;
- b) dočasným pracovním souborům zřízeným Úřadem evropského veřejného žalobce v souvislosti s vyšetřováním či stíháním, které probíhá v jejich členském státě;
- c) dočasným pracovním souborům zřízeným Úřadem evropského veřejného žalobce v souvislosti s vyšetřováním či stíháním, které probíhá v jiném členském státě, pokud se týkají vyšetřování nebo stíhání probíhajícího v jejich členském státě.

ODDÍL 3

VYŠETŘOVACÍ OPATŘENÍ

Článek 25

Pravomoc Úřadu evropského veřejného žalobce k vyšetřování

1. Pro účely vyšetřování a stíhání vedených Úřadem evropského veřejného žalobce se území členských států Unie považuje za jeden právní prostor, ve němž může Úřad evropského veřejného žalobce vykonávat svou působnost.
2. Pokud se Úřad evropského veřejného žalobce rozhodne vykonávat svou působnost ve vztahu k trestnému činu zcela nebo zčásti spáchanému mimo území členských států jejich státním příslušníkem, zaměstnancem Unie nebo členem orgánů, požádá o pomoc se zajištěním spolupráce dotčené třetí země podle nástrojů a postupů uvedených v článku 59.

Článek 26
Vyšetřovací opatření

1. Úřad evropského veřejného žalobce má v rámci výkonu své působnosti pravomoc vyžádat si nebo nařídit následující vyšetřovací opatření:
 - a) provést domovní prohlídku, prohlídku pozemku, dopravního prostředku, bydliště, oděvů a jiného soukromého majetku nebo počítačového systému;
 - b) zajistit předložení veškerých souvisejících předmětů či dokumentů nebo uložených počítačových dat, včetně provozních údajů a údajů o bankovních účtech, šifrovaných či nešifrovaných, v původní nebo jiné stanovené podobě;
 - c) zapečetit prostory a dopravní prostředky a zmrazit data pro zachování jejich integrity, aby se předešlo ztrátě nebo znehodnocení důkazů nebo zabezpečila možnost jejich konfiskace;
 - d) zmrazit nástroje trestné činnosti a výnosy z ní, včetně zmrazení majetku, pokud se očekává, že rozhodnutím soudu, u něhož probíhá soudní řízení, dojde ke konfiskaci a existuje důvod se domnívat, že se jeho majitel, držitel nebo osoba jej kontrolující bude rozsudku nařizujícímu konfiskaci bránit;
 - e) sledovat telekomunikaci podezřelé osoby, včetně e-mailů, která probíhá prostřednictvím libovolných telekomunikačních prostředků používaných danou osobou;
 - f) provádět sledování telekomunikace v reálném čase nařízením okamžitého přenosu provozních údajů o telekomunikaci s cílem lokalizovat podezřelou osobu a identifikovat osoby, které s ní byly v konkrétní okamžik v kontaktu;
 - g) sledovat finanční transakce tak, že je finanční nebo úvěrové instituci nařízeno uvědomit Úřad evropského veřejného žalobce v reálném čase o každé finanční transakci provedené prostřednictvím jakémukoli konkrétního účtu vedeného nebo kontrolovaného podezřelou osobou nebo prostřednictvím jiných účtů, u kterých se lze důvodně domnívat, že jsou používány v souvislosti s trestnou činností;
 - h) zmrazit budoucí finanční transakce tak, že je finanční nebo úvěrové instituci nařízeno zdržet se jakékoliv finanční transakce týkající se konkrétního účtu nebo účtů vedených nebo kontrolovaných podezřelou osobou;
 - i) provádět sledování na neveřejných místech nařízením tajného zvukového a obrazového sledování neveřejných míst, kromě obrazového sledování bydliště, a zaznamenáním jeho výsledků;
 - j) provádět tajné vyšetřování nařízením vyšetřující osobě, aby vystupovala tajně nebo pod falešnou identitou;
 - k) předvolat podezřelé osoby a svědky, pokud jsou přiměřené důvody se domnívat, že by mohli poskytnout informace přínosné pro vyšetřování;
 - l) provádět opatření k identifikaci nařízením fotografování, pořízení obrazového záznamu osob a záznamu biometrických prvků osoby;
 - m) zabavit předměty, které jsou potřebné jako důkazy;
 - n) vstupovat do prostor a odebírat vzorky věcí;
 - o) kontrolovat dopravní prostředky, pokud jsou přiměřené důvody se domnívat, že se přepravují věci související s vyšetřováním;
 - p) přijímat opatření ke sledování a kontrole osob s cílem stanovit jejich místo pobytu;

- q) sledovat a vyhledávat jakýkoli předmět technickými prostředky, včetně sledovaných zásilek s věcmi a sledovaných finančních transakcí;
 - r) provádět cílené sledování podezřelých a třetích osob na veřejných místech;
 - s) získat přístup do národních nebo evropských veřejných rejstříků a rejstříků vedených soukromými subjekty ve veřejném zájmu;
 - t) vyslechnout podezřelé osoby a svědky;
 - u) jmenovat znalce z moci úřední nebo na žádost podezřelé osoby, pokud jsou vyžadovány odborné znalosti.
2. Členské státy zajistí, aby opatření uvedená v odstavci 1 mohla být využita při vyšetřování a stíhání vedeném Úřadem evropského veřejného žalobce. Na tato opatření se vztahují podmínky uvedené v tomto článku i podmínky stanovené vnitrostátními právními předpisy. Jiná vyšetřovací opatření než opatření uvedená v odstavci 1 může Úřad evropského veřejného žalobce nařídit nebo si je vyžádat pouze tehdy, pokud jsou k dispozici podle právních předpisů členského státu, ve kterém má být opatření provedeno.
 3. Jednotlivá vyšetřovací opatření uvedená v odstavci 1 se nenařizují bez přiměřeného odůvodnění a v případě, kdy lze stejného cíle dosáhnout prostředky, které méně narušují soukromí osob.
 4. Členské státy zajistí, aby vyšetřovací opatření uvedená v odst. 1 písm. a) až j) podléhala povolení příslušného justičního orgánu členského státu, ve kterém mají být provedena.
 5. Vyšetřovací opatření uvedená v odst. 1 písm. k) až u) podléhají soudnímu povolení, pokud to vyžadují vnitrostátní právní předpisy členského státu, ve kterém má být vyšetřovací opatření provedeno.
 6. Pokud jsou splněny podmínky stanovené tímto článkem i podmínky platné podle vnitrostátních právních předpisů pro povolení opatření, které je předmětem žádosti, je povolení vystaveno do 48 hodin ve formě písemného a odůvodněného rozhodnutí příslušného justičního orgánu.
 7. Úřad evropského veřejného žalobce může příslušný justiční orgán požádat o zadržení podezřelé osoby nebo její vzetí do vyšetřovací vazby v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

ODDÍL 4

UKONČENÍ VYŠETŘOVÁNÍ A PRAVOMOCI TRESTNÍHO STÍHÁNÍ

Článek 27

Stíhání u vnitrostátních soudů

1. Evropský veřejný žalobce a evropsští pověřeni žalobci mají při stíhání a předkládání případu k soudu stejné pravomoci jako vnitrostátní veřejní žalobci, zejména pravomoc předkládat žalobní důvody, podílet se na dokazování a uplatňovat dostupné opravné prostředky.
2. Pokud příslušný evropský pověřený žalobce považuje vyšetřování za dokončené, předloží evropskému veřejnému žalobci stručné vyličení případu s návrhem obžaloby a seznamem důkazů k přezkumu. Pokud evropský veřejný žalobce nenařídí odložení případu podle článku 28, pověří evropského pověřeného žalobce, aby případ předložil příslušnému vnitrostátnímu soudu i s obžalobou, popřípadě nařídí jeho došetření. Evropský veřejný žalobce může sám předložit případ příslušnému vnitrostátnímu soudu.

3. Obžaloba předložená příslušnému vnitrostátnímu soudu uvede důkazy, které budou při soudním řízení použity.
4. Evropský veřejný žalobce zvolí v úzké konzultaci s evropským pověřeným žalobcem, který případ předkládá, a s ohledem na řádný výkon spravedlnosti příslušnost soudu pro soudní řízení a určí příslušný vnitrostátní soud s přihlédnutím k těmto kritériím:
 - a) místo, kde došlo ke spáchání trestného činu nebo v případě více trestných činů ke spáchání většiny trestných činů;
 - b) místo obvyklého bydliště obviněné osoby;
 - c) místo, kde se nacházejí důkazy;
 - d) místo obvyklého bydliště přímých obětí.
5. Pokud je to pro účely zpětného získání, následných správních opatření nebo sledování nezbytné, uvědomí evropský veřejný žalobce příslušné vnitrostátní orgány, zúčastněné osoby a příslušné orgány, instituce a agentury Unie o obžalobě.

Článek 28

Odložení případu

1. Evropský veřejný žalobce odloží případ, pokud bude stíhání nemožné z jednoho z následujících důvodů:
 - a) úmrtí podezřelé osoby;
 - b) vyšetřované jednání nepředstavuje trestný čin;
 - c) amnestie nebo imunita udělaná podezřelé osobě;
 - d) uplynutí vnitrostátní zákonné promlčecí doby;
 - e) podezřelá osoba již byla pravomocně zproštěna obžaloby nebo odsouzena na základě stejných skutečností v rámci Unie nebo byl již případ vyřešen v souladu s článkem 29.
2. Evropský veřejný žalobce může případ odložit z jednoho z následujících důvodů:
 - a) trestný čin představuje méně závažný trestný čin podle vnitrostátních právních předpisů provádějících *směrnici 2013/XX/EU o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie*;
 - b) nedostatek potřebných důkazů.
3. Úřad evropského veřejného žalobce může své odložené případy postoupit úřadu OLAF nebo příslušným vnitrostátním správním nebo justičním orgánům pro účely zpětného získání finančních prostředků, jiných následných správních opatření nebo sledování.
4. Pokud bylo vyšetřování zahájeno na základě informací předložených poškozenou stranou, Úřad evropského veřejného žalobce ji o tom uvědomí.

Článek 29

Dohoda

1. Pokud případ není odložen a je to v zájmu řádného výkonu spravedlnosti, může Úřad evropského veřejného žalobce podezřelé osobě po nahrazení škody navrhnout, aby uhradila paušální pokutu, po jejímž zaplacení bude případ s konečnou platností odložen (dohoda). Pokud podezřelá osoba souhlasí, uhradí paušální pokutu Unii.

2. Úřad evropského veřejného žalobce dohlíží na výběr finančních částek, které jsou součástí dohody.
3. Pokud je dohoda přijata a podezřelá osoba pokutu uhradí, Úřad evropského veřejného žalobce s konečnou platností případ odloží, oficiálně uvědomí příslušné vnitrostátní donucovací a justiční orgány a informuje o tom příslušné orgány, instituce a agentury Unie.
4. Odložení uvedené v odstavci 3 nepodléhá soudnímu přezkumu.

ODDÍL 5 PŘÍPUSTNOST DŮKAZŮ

Článek 30 **Přípustnost důkazů**

1. Důkazy předložené Úřadem evropského veřejného žalobce soudu, u něhož probíhá soudní řízení, budou k případu připuštěny bez jakéhokoli ověření či podobného právního procesu i tehdy, pokud vnitrostátní právní předpisy členského státu daného soudu stanoví jiná pravidla pro sběr či předkládání důkazů, pokud soud dojde k názoru, že připuštění těchto důkazů neovlivní nepříznivě spravedlivý proces ani právo na obhajobu zakotvené ve člancích 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie.
2. Pokud jsou důkazy připuštěny, nebude tím dotčena působnost vnitrostátních soudů k nezávislému posouzení důkazů předložených při soudním řízení Úřadem evropského veřejného žalobce.

ODDÍL 6 KONFISKACE

Článek 31 **Nakládání s konfiskovaným majetkem**

Pokud na žádost Úřadu evropského veřejného žalobce příslušný vnitrostátní soud rozhodne s konečnou platností o konfiskaci majetku souvisejícího s trestným činem v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce nebo výnosů z něj, je peněžní hodnota takového majetku nebo výnosu převedena do rozpočtu Unie v rozsahu nezbytném k pokrytí škod způsobených Unii.

KAPITOLA IV PROCESNÍ ZÁRUKY

Článek 32

Rozsah práv podezřelých a obviněných osob a jiných zúčastněných osob

1. Činnosti Úřadu evropského veřejného žalobce jsou prováděny v plném souladu s právy podezřelých osob zakotvených v Listině základních práv Evropské unie, včetně práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu.
2. Každá podezřelá a obviněná osoba, které se týká řízení Úřadu evropského veřejného žalobce, má minimálně následující procesní práva zajištěná právními předpisy Unie a vnitrostátními právními předpisy členského státu:
 - a) právo na tlumočení a překlad podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU;

- b) právo na informace a přístup k materiálům o případu podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU;
 - c) právo na přístup k obhájci a právo na komunikaci se třetími osobami a jejich informování v případě zatčení podle [*směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/xx/EU ze dne xx xxxx 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a o právu na komunikaci po zatčení*];
 - d) právo nevypovídat a právo na presumpci nevin;
 - e) právo na právní pomoc;
 - f) právo předkládat důkazy, jmenovat znalce a vyslechnout svědky.
3. Podezřelé a obviněné osoby mají práva uvedená v odstavci 2 od okamžiku, kdy se stanou podezřelé ze spáchání trestného činu. Jakmile je obvinění potvrzeno příslušným vnitrostátním soudem, vycházejí procesní práva podezřelé a obviněné osoby z vnitrostátního režimu platného pro daný případ.
4. Práva uvedená v odstavci 2 se vztahují i na jiné než podezřelé nebo obviněné osoby, které jsou vyslechnuty Úřadem evropského veřejného žalobce, pokud na ně při dotazování, výslechu nebo slyšení padne podezření ze spáchání trestného činu.
5. Aniž by byla dotčena práva uvedená v této kapitole, mají podezřelé a obviněné osoby a ostatní osoby, kterých se řízení Úřadu evropského veřejného žalobce týká, veškerá procesní práva, která jim jsou k dispozici podle platných vnitrostátních právních předpisů.

Článek 33

Právo nevypovídat a právo na presumpci nevin

1. Podezřelé a obviněné osoby, kterých se řízení Úřadu evropského veřejného žalobce týká, mají v souladu s vnitrostátními právními předpisy právo při výslechu nevypovídat o trestných činech, z jejichž spáchání jsou podezřelé, a jsou informovány o tom, že nejsou povinny proti sobě svědčit.
2. Podezřelé a obviněné osoby se považují za nevinné, dokud není podle vnitrostátních právních předpisů prokázána jejich vina.

Článek 34

Právo na právní pomoc

Každá osoba podezřelá nebo obviněná ze spáchání trestného činu v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce má v souladu s vnitrostátními právními předpisy právo na bezplatnou nebo částečně bezplatnou právní pomoc ze strany vnitrostátních orgánů, pokud nemá dostatečné prostředky na její zaplacení.

Článek 35

Práva týkající se důkazů

1. Podezřelé a obviněné osoby mají v souladu s vnitrostátními právními předpisy právo předkládat důkazy k posouzení Úřadem evropského veřejného žalobce.
2. Podezřelé a obviněné osoby mají v souladu s vnitrostátními právními předpisy právo požádat Úřad evropského veřejného žalobce o shromáždění veškerých důkazů týkajících se vyšetřování, včetně jmenování znalců a výslechu svědků.

KAPITOLA V SOUDNÍ PŘEZKUM

Článek 36

Soudní přezkum

1. Při přijímání procesních opatření v rámci výkonů své funkce je Úřad evropského veřejného žalobce pro účely soudního přezkumu považován za vnitrostátní orgán.
2. Pokud jsou podle tohoto nařízení použitelná ustanovení vnitrostátních právních předpisů, nejsou pro účely článku 267 Smlouvy tato ustanovení považována za ustanovení právních předpisů Unie.

KAPITOLA VI OCHRANA ÚDAJŮ

Článek 37

Zpracování osobních údajů

1. Úřad evropského veřejného žalobce může automatizovanými prostředky nebo ve strukturovaných ručně vedených spisech v souladu s tímto nařízením zpracovávat pouze osobní údaje uvedené v bodě 1 přílohy u osob, které jsou podle vnitrostátních právních předpisů dotčených členských států podezřelé ze spáchání trestného činu v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce nebo z účasti na takovém trestném činu nebo které byly za takový trestný čin odsouzeny, a to k následujícím účelům:
 - vyšetřování a stíhání trestných činů vedená v souladu s tímto nařízením,
 - výměna informací s příslušnými orgány členských států a jinými institucemi Unie v souladu s tímto nařízením,
 - spolupráce se třetími zeměmi v souladu s tímto nařízením.
2. Úřad evropského veřejného žalobce může zpracovávat pouze osobní údaje uvedené v bodě 2 přílohy u osob, které jsou podle vnitrostátních právních předpisů dotčených členských států považovány v trestním vyšetřování nebo stíhání týkajícím se jednoho nebo více typů trestné činnosti v působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce za svědky nebo oběti, nebo u osob mladších 18 let. Tyto osobní údaje lze zpracovávat pouze tehdy, pokud je to nezbytně nutné k účelům uvedeným v odstavci 1.
3. Ve výjimečných případech Úřad evropského veřejného žalobce rovněž může po omezenou dobu, která není delší než doba potřebná pro uzavření případu, v souvislosti s nímž se údaje zpracovávají, zpracovávat i jiné osobní údaje, které se týkají okolností trestného činu, než ty, které jsou uvedené v odstavcích 1 a 2, pokud jsou bezprostředně významné pro probíhající vyšetřování, která Úřad evropského veřejného žalobce vede, a jsou do těchto vyšetřování zahrnuty a pokud je zpracování těchto údajů skutečně nutné pro účely uvedené v odstavci 1, za předpokladu, že zpracování těchto konkrétních údajů probíhá v souladu s tímto nařízením. O použití tohoto odstavce musí být neprodleně informován inspektor ochrany údajů podle článku 41.
4. Úřad evropského veřejného žalobce smí zpracovávat osobní údaje zpracovávané automatizovanými či jinými prostředky, které odhalují rasový nebo etnický původ, politické názory, náboženské vyznání nebo filozofické přesvědčení, členství v odborových organizacích a údaje o zdravotním stavu nebo pohlavním životě, pouze pokud jsou tyto údaje

skutečně nezbytné pro jeho vyšetřování a pokud doplňují jiné, již zpracované osobní údaje. O použití tohoto odstavce musí být neprodleně informován inspektor ochrany údajů. Tyto údaje nesmějí být zpracovány v rejstříku uvedeném v čl. 22 odst. 4. Týkají-li se tyto jiné údaje svědků či obětí ve smyslu odstavce 2, přijímá rozhodnutí o jejich zpracování evropský veřejný žalobce.

5. Na zpracování osobních údajů Úřadem evropského veřejného žalobce v kontextu jeho činností se vztahuje nařízení (ES) č. 45/2001. Toto nařízení upřesňuje a doplňuje nařízení č. 45/2001, pokud se jedná o operativní osobní údaje.

Článek 38

Lhůty pro uchovávání osobních údajů

1. Osobní údaje, které Úřad evropského veřejného žalobce zpracovává, nesmějí být uchovávány po tom z následujících dní, který nastane jako první:
 - a) den, od kterého je v důsledku uplynutí promlčecí lhůty znemožněno stíhání ve všech členských státech dotčených vyšetřováním a stíháním;
 - b) den, kdy byla dotyčná osoba pravomocně zproštěna viny;
 - c) tři let ode dne, kdy nabude právní moci rozsudek v posledním členském státě dotčeném vyšetřováním nebo stíháním;
 - d) den, kdy Úřad evropského veřejného žalobce rozhodl, že již není nutné pokračovat ve vyšetřování nebo stíhání.
2. Dodržování lhůt pro uchovávání údajů uvedených v odstavci 1 se průběžně vyhodnocuje pomocí vhodného automatizovaného postupu. V každém případě se ale vyhodnocení potřebnosti uchovávat údaje provádí každé tři roky od jejich vložení. Uchovávají-li se údaje týkající se osob uvedených v příloze po dobu delší než pět let, musí být v tomto smyslu informován evropský inspektor ochrany údajů.
3. Když uplyne některá ze lhůt pro uchovávání údajů uvedených v odstavci 1, posoudí Úřad evropského veřejného žalobce potřebu jejich dalšího uchovávání s ohledem na provádění svých úkolů a může rozhodnout o jejich výjimečném uchování do příštího vyhodnocení. Důvody pro další uchování musí být doloženy a zaznamenány. Není-li přijato žádné rozhodnutí o dalším uchovávání osobních údajů, jsou tyto údaje po uplynutí tří let automaticky vymazány.
4. Jsou-li údaje v souladu s odstavcem 3 uchovávány po dobu delší než k datům uvedeným v odstavci 1, posoudí evropský inspektor ochrany údajů každé tři roky potřebu tyto údaje uchovávat.
5. Obsahuje-li soubor neautomatizované a nestrukturované údaje, zničí se všechny dokumenty ze souboru a veškeré jejich kopie, jakmile uplyne lhůta pro uchovávání posledního automatizovaného údaje v souboru.

Článek 39

Vedení protokolů a dokumentace

1. Pro účely ověření zákonnosti zpracování údajů, vlastní kontroly a zajištění řádné neporušenosti a zabezpečení údajů Úřad evropského veřejného žalobce uchovává záznamy o jakémkoliv shromažďování, změně, přístupu, zpřístupnění, kombinaci nebo výmazu osobních údajů používaných k operativním účelům. Tyto protokoly nebo dokumentace budou

vymazány po uplynutí 18 měsíců, pokud se tyto údaje dále nevyžadují pro průběžnou kontrolu.

2. Protokoly či dokumentace vyhotovené podle odstavce 1 budou zpřístupněny na požádání evropskému inspektorovi ochrany údajů. Evropský inspektor ochrany údajů používá tyto informace pouze pro účely dohledu na ochranu údajů, zajištění řádného zpracování údajů a neporušení a zabezpečení údajů.

Článek 40

Oprávněný přístup k osobním údajům

Přístup k osobním údajům zpracovávaným Úřadem evropského veřejného žalobce při jeho operativních úkolech mohou mít výhradně evropský veřejný žalobce, evropští pověřeni žalobci a jejich oprávnění zaměstnanci, a to za účelem plnění svých úkolů a v mezích stanovených tímto nařízením.

Článek 41

Inspektor ochrany údajů

1. Evropský veřejný žalobce jmenuje inspektora ochrany údajů v souladu s článkem 24 nařízení (ES) č. 45/2001.
2. Při dodržování povinností stanovených v článku 24 nařízení (ES) č. 45/2001 inspektor ochrany údajů:
 - a) zajišťuje, že je uchován písemný záznam o předávání osobních údajů;
 - b) spolupracuje se zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce odpovědnými za postupy, školení a poradenství týkající se zpracování údajů;
 - c) připravuje výroční zprávu a předkládá tuto zprávu evropskému veřejnému žalobci a evropskému inspektorovi ochrany údajů.
3. Při výkonu svých úkolů má inspektor ochrany údajů přístup k veškerým údajům zpracovávaným Úřadem evropského veřejného žalobce a do všech prostor Úřadu evropského veřejného žalobce.
4. Zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce, kteří jsou nápomocni inspektorovi ochrany údajů při výkonu jeho povinností, mají přístup k osobním údajům zpracovávaným tímto úřadem a do jeho prostor v rozsahu, který je potřebný pro plnění jejich úkolů.
5. Dospěje-li inspektor ochrany údajů k závěru, že ustanovení nařízení (ES) č. 45/2001 nebo tohoto nařízení, která se vztahují ke zpracovávání osobních údajů, nebyla dodržena, informuje o této skutečnosti evropského veřejného žalobce a požádá jej, aby napravil neshodu ve stanovené lhůtě. Nevyřeší-li evropský veřejný žalobce neshodu ve zpracovávání ve stanovené lhůtě, inspektor ochrany údajů postoupí záležitost evropskému inspektorovi ochrany údajů.
6. Evropský veřejný žalobce přijímá prováděcí pravidla podle čl. 24 odst. 8 nařízení (ES) č. 45/2001.

Článek 42

Metody týkající se výkonu práva na přístup k údajům

1. Každý subjekt údajů může uplatňovat právo na přístup k osobním údajům v souladu s nařízením (ES) č. 45/2001, a zejména jeho článkem 13.

2. Je-li právo na přístup k údajům omezeno v souladu s čl. 20 odst. 1 nařízení (ES) č. 45/2001, uvědomí Úřad evropského veřejného žalobce písemně subjekt údajů v souladu s čl. 20 odst. 3. Informace o hlavních důvodech omezení mohou být vypuštěny, pokud by poskytnutí těchto informací zbavovalo omezení jeho účinku. Subjekt údajů bude přinejmenším informován o tom, že evropský inspektor ochrany údajů provedl všechna potřebná ověření.
3. Úřad evropského veřejného žalobce zdokumentuje důvody pro vypuštění sdělení hlavních důvodů, na nichž je založeno omezení podle odstavce 2.
4. Když při uplatňování článků 46 a 47 nařízení (ES) č. 45/2001 evropský inspektor ochrany údajů zkontroluje zákonnost zpracovávání, které provádí Úřad evropského veřejného žalobce, informuje subjekt údajů přinejmenším o tom, že evropský inspektor ochrany údajů provedl všechna potřebná ověření.

Článek 43

Právo na opravu, výmaz a omezení zpracování údajů

1. Mají-li být osobní údaje zpracovávané Úřadem evropského veřejného žalobce opraveny, vymazány nebo má-li být jejich zpracování omezeno v souladu s články 14, 15 nebo 16 nařízení (ES) č. 45/2001, Úřad evropského veřejného žalobce tyto údaje opraví, vymaže nebo omezí jejich zpracování.
2. V případech uvedených v člancích 14, 15 nebo 16 nařízení (ES) č. 45/2001 jsou všichni příjemci těchto údajů informováni bez zbytečného prodlení v souladu s článkem 17 nařízení (ES) č. 45/2001. Příjemci těchto údajů zajistí v souladu s předpisy, které se na ně vztahují, opravu, výmaz nebo omezení zpracování těchto údajů ve svých systémech.
3. Úřad evropského veřejného žalobce informuje písemně subjekt údajů bez zbytečného prodlení a v každém případě ve lhůtě tři měsíců od přijetí žádosti, že údaje, které se ho týkají, byly opraveny, vymazány nebo bylo omezeno jejich zpracování.
4. Úřad evropského veřejného žalobce informuje písemně subjekt údajů o jakémkoliv odmítnutí opravit či vymazat údaje nebo omezit jejich zpracování a o možnosti podat stížnost k evropskému inspektorovi ochrany údajů a domáhat se soudního opravného prostředku.

Článek 44

Odpovědnost v záležitostech ochrany údajů

1. Úřad evropského veřejného žalobce zpracovává osobní údaje tak, aby bylo možné stanovit, který orgán údaje poskytl nebo odkud byly osobní údaje získány.
2. Evropský veřejný žalobce nese odpovědnost za plnění nařízení (ES) č. 45/2001 a tohoto nařízení. Odpovědnost za zákonnost předávání osobních údajů poskytnutých Úřadu evropského veřejného žalobce nese poskytovatel osobních údajů a odpovědnost za osobní údaje poskytnuté členským státům, institucím Unie a třetím zemím a organizacím nese Úřad evropského veřejného žalobce.
3. S výhradou jiných ustanovení tohoto nařízení nese Úřad evropského veřejného žalobce odpovědnost za všechny údaje, které zpracovává.

Článek 45

Spolupráce mezi evropským inspektorem ochrany údajů a vnitrostátními orgány pro ochranu údajů

1. Evropský inspektor ochrany údajů jedná v úzké spolupráci s vnitrostátními orgány, v jejichž působnosti je dohled nad ochranou údajů, pokud se jedná o konkrétní problematiku vyžadující účast na vnitrostátní úrovni, zejména pokud evropský inspektor ochrany údajů nebo vnitrostátní orgán, v jehož působnosti je dohled nad ochranou údajů, zjistí velké nesrovnalosti mezi postupy členských států nebo potenciálně nezákonné předávání prostřednictvím komunikačních kanálů Úřadu evropského veřejného žalobce nebo v souvislosti s otázkami týkajícími se provádění a výkladu tohoto nařízení, nastolenými jedním nebo více vnitrostátními orgány dohledu.
2. V případech podle odstavce 1 si mohou evropský inspektor ochrany údajů a vnitrostátní orgány, v jejichž působnosti je dohled nad ochranou údajů, jednat-li každý v rozsahu své příslušné působnosti, podle potřeby vyměňovat relevantní informace, pomáhat si při výkonu auditů a kontrol, šetřit problémy související s výkladem či uplatňováním tohoto nařízení, studovat problémy vztahující se k výkonu nezávislého dohledu či k výkonu práv subjektů údajů, vypracovávat harmonizované návrhy společných řešení jakýchkoli problémů a podporovat informovanost o právech na ochranu údajů.
3. Vnitrostátní orgány dohledu a evropský inspektor ochrany údajů se scházejí podle potřeby pro účely uvedené v tomto článku. Náklady na tyto schůze nese a jejich organizaci zajišťuje evropský inspektor ochrany údajů. Jednací řád je přijat na první schůzi. Další pracovní metody budou vytvořeny společně podle potřeby.

Článek 46

Právo podat stížnost k evropskému inspektorovi ochrany údajů

1. Vztahuje-li se stížnost podaná subjektem údajů podle čl. 32 odst. 2 nařízení (ES) č. 45/2001 k rozhodnutí podle článku 43, konzultuje evropský inspektor ochrany údajů s vnitrostátními orgány dohledu nebo příslušným justičním orgánem v členském státě, jenž byl zdrojem údajů, nebo v přímo dotčeném členském státě. Rozhodnutí evropského inspektora ochrany údajů, které může zahrnovat i odmítnutí sdělit jakékoli informace, se přijímá v úzké spolupráci s vnitrostátním orgánem dohledu nebo příslušným justičním orgánem.
2. Souvisí-li stížnost se zpracováním údajů poskytnutých Úřadu evropského veřejného žalobce institucemi EU, třetími zeměmi nebo organizacemi či soukromými subjekty, evropský inspektor ochrany údajů zajistí, aby Úřad evropského veřejného žalobce provedl potřebné kontroly.

Článek 47

Odpovědnost za neoprávněné nebo nesprávné zpracování údajů

1. V souladu s článkem 340 Smlouvy nese Úřad evropského veřejného žalobce odpovědnost za škodu způsobenou jakékoli osobě v důsledku jím provedeného neoprávněného nebo nesprávného zpracování údajů.
2. Stížnostmi proti Úřadu evropského veřejného žalobce ohledně odpovědnosti za škodu podle odstavce 1 se zabývá Soudní dvůr v souladu s článkem 268 Smlouvy.

KAPITOLA VII

FINANČNÍ USTANOVENÍ A USTANOVENÍ O ZAMĚSTNANCÍCH

ODDÍL 1

FINANČNÍ USTANOVENÍ

Článek 48

Účastníci finančních operací

1. Evropský veřejný žalobce odpovídá za rozhodování o finančních a rozpočtových otázkách.
2. Zástupce pověřený evropským veřejným žalobcem v souladu s čl. 6 odst. 3 jako schvalující osoba odpovídá za plnění rozpočtu Úřadu evropského veřejného žalobce.

Článek 49

Rozpočet

1. Pro každý rozpočtový rok, který odpovídá roku kalendářnímu, se připraví odhady všech příjmů a výdajů Úřadu evropského veřejného žalobce a zahrnou se do jeho rozpočtu.
2. Pokud jde o příjmy a výdaje, je rozpočet Úřadu evropského veřejného žalobce vyvážený.
3. Aniž by tím byly dotčeny jiné zdroje, příjmy Úřadu evropského veřejného žalobce zahrnují:
 - a) příspěvek Unie zapsaný v souhrnném rozpočtu Unie;
 - b) poplatky za publikace a veškeré služby, které Úřad evropského veřejného žalobce poskytuje.
4. Výdaje Úřadu evropského veřejného žalobce zahrnují odměny zaměstnanců, správní výdaje, výdaje na infrastrukturu a provozní náklady.
5. Pokud evropští pověření žalobci jednájí v rámci úkolů Úřadu evropského veřejného žalobce, považují se příslušné výdaje související s těmito činnostmi za operační výdaje.

Článek 50

Sestavování rozpočtu

1. Zástupce evropského veřejného žalobce podle článku 48 sestaví každý rok předběžný návrh odhadu příjmů a výdajů Úřadu evropského veřejného žalobce pro následující rozpočtový rok. Evropský veřejný žalobce na základě tohoto návrhu vytvoří předběžný návrh odhadu příjmů a výdajů Úřadu evropského veřejného žalobce pro následující rozpočtový rok.
2. Předběžný návrh odhadu příjmů a výdajů Úřadu evropského veřejného žalobce je předán Komisi nejpozději do 31. ledna každého roku. Konečnou verzi tohoto odhadu, obsahujícího návrh plánu pracovních míst, předá evropský veřejný žalobce Komisi nejpozději do 31. března.
3. Komise předá výkaz odhadů Evropskému parlamentu a Radě (rozpočtový orgán) spolu s návrhem souhrnného rozpočtu Unie.
4. Na základě tohoto výkazu odhadů zapíše Komise do návrhu souhrnného rozpočtu Unie odhady, které považuje za nezbytné pro plán pracovních míst, a vyšší příspěvku ze souhrnného rozpočtu, které předloží rozpočtovému orgánu v souladu s články 313 a 314 Smlouvy.

5. Rozpočtový orgán schvaluje prostředky na příspěvek Úřadu evropského veřejného žalobce.
6. Rozpočtový orgán přijme plán pracovních míst Úřadu evropského veřejného žalobce.
7. Rozpočet Úřadu evropského veřejného žalobce přijímá evropský veřejný žalobce. Stává se konečným po konečném přijetí souhrnného rozpočtu Unie. V případě potřeby se rozpočet příslušným způsobem upraví.
8. U všech projektů v oblasti nemovitostí, které zřejmě budou mít významný dopad na rozpočet, informuje Úřad evropského veřejného žalobce co nejdříve Evropský parlament a Radu v souladu s článkem 203 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012.
9. S výjimkou mimořádných nepředvídatelných okolností podle článku 203 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 projedná Rada a Evropský parlament projekt v oblasti nemovitostí do čtyř týdnů ode dne, kdy jej oba orgány obdržely. Projekt v oblasti nemovitostí se považuje za schválený, pokud během tohoto čtyřtýdenního období Evropský parlament ani Rada nepřijme rozhodnutí v neprospěch návrhu. Jestliže Evropský parlament nebo Rada v průběhu tohoto čtyřtýdenního období vznesou opodstatněné námitky, prodlouží se toto období o dva týdny. Přijme-li Evropský parlament nebo Rada rozhodnutí v neprospěch projektu v oblasti nemovitostí, Úřad evropského veřejného žalobce svůj návrh vezme zpět a může předložit návrh nový.
10. Úřad evropského veřejného žalobce může financovat plán koupě budovy na základě půjčky, kterou před tím schválí rozpočtový orgán v souladu s čl. 203 odst. 8 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012.

Článek 51

Plnění rozpočtu

1. Zástupce evropského veřejného žalobce podle článku 48 jednající jako schvalující osoba Úřadu evropského veřejného žalobce plní rozpočet v rámci své odpovědnosti a v mezích schválených v rozpočtu.
2. Zástupce evropského veřejného žalobce podle článku 48 předá každoročně rozpočtovému orgánu veškeré informace týkající se zjištění postupů hodnocení.

Článek 52

Předkládání účetních závěrek a absolutorium

1. Účetní Eurojustu jedná jako účetní Úřadu evropského veřejného žalobce při plnění jeho rozpočtu. Přijmou se nezbytná opatření, která zabrání střetu zájmů.
2. Do 1. března následujícího rozpočtového roku předá účetní Úřadu evropského veřejného žalobce účetnímu Komise a Účetnímu dvoru předběžnou účetní závěrku.
3. Do 31. března následujícího rozpočtového roku předá Úřad evropského veřejného žalobce Evropskému parlamentu, Radě a Účetnímu dvoru zprávu o rozpočtovém a finančním řízení.
4. Do 31. března následujícího rozpočtového roku předá účetní Komise Účetnímu dvoru předběžnou účetní závěrku Úřadu evropského veřejného žalobce konsolidovanou s účetní závěrkou Komise.
5. V souladu s čl. 148 odst. 1 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 předloží Účetní dvůr nejpozději do 1. července následujícího roku své připomínky k předběžným účetním závěrkám Úřadu evropského veřejného žalobce.

6. Po obdržení připomínek Účetního dvora k předběžné účetní závěrce Úřadu evropského veřejného žalobce podle článku 148 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 vypracuje účetní Úřadu evropského veřejného žalobce na vlastní odpovědnost jeho konečnou účetní závěrku.
7. Do 1. července následujícího rozpočtového roku předá účetní Úřadu evropského veřejného žalobce konečnou účetní závěrku Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru.
8. Konečná účetní závěrka Úřadu evropského veřejného žalobce se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* do 15. listopadu následujícího roku.
9. Zástupce evropského veřejného žalobce podle článku 48 předá Účetnímu dvoru odpověď na připomínky nejpozději do 30. září následujícího roku. Současně se odpovědi Úřadu evropského veřejného žalobce předají i Komisi.
10. Zástupce evropského veřejného žalobce podle článku 48 předloží v souladu s čl. 165 odst. 3 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 Evropskému parlamentu na jeho žádost veškeré informace nezbytné pro hladký průběh udílení absolutoria pro daný rozpočtový rok.
11. Na základě doporučení Rady přijatého kvalifikovanou většinou udělí Evropský parlament do 15. května roku N + 2 zástupci evropského veřejného žalobce podle článku 48 absolutorium za plnění rozpočtu rozpočtového roku N.

Článek 53

Finanční pravidla

Finanční pravidla platná pro Úřad evropského veřejného žalobce přijímá evropský veřejný žalobce v souladu s [nařízením č. 2343/2002 ze dne 23. prosince 2002 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství] a na základě konzultace s Komisí. Tato finanční pravidla se mohou odchýlit od [nařízení č. 2343/2002], pouze pokud je takové odchýlení zvláště vyžadováno pro provoz Úřadu evropského veřejného žalobce, a s předchozím souhlasem Komise.

ODDÍL 2

USTANOVENÍ O ZAMĚSTNANCÍCH

Článek 54

Obecná ustanovení

1. Na evropského veřejného žalobce, jeho zástupce a zaměstnance Úřadu evropského veřejného žalobce se vztahují služební řád Evropské unie⁹, pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie a pravidla přijatá na základě dohody mezi orgány Evropské unie k provedení tohoto služebního a pracovního řádu ostatních zaměstnanců.
2. Evropský veřejný žalobce vykonává ve vztahu k zaměstnancům Úřadu evropského veřejného žalobce pravomoci, které služební řád a pracovní řád ostatních zaměstnanců k uzavírání smluv svěřují orgánu oprávněnému ke jmenování.
3. Evropský veřejný žalobce přijímá vhodná prováděcí pravidla ke služebnímu řádu a pracovnímu řádu ostatních zaměstnanců v souladu s článkem 110 služebního řádu. Evropský

⁹ Nařízení Rady (EHS) č. 31, (ESAE) č. 11 ze dne 18. prosince 1961, kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii, Úř. věst. P 045, 14.6.1962, s. 1385, ve znění zejména nařízení Rady č. 259/68 ze dne 29. února 1968 (Úř. věst. L 56, 4.3.1968, s. 1) ve znění své vlastní novelizace.

veřejný žalobce přijímá programování lidských zdrojů, které tvoří součást programového dokumentu.

4. Na Úřad evropského veřejného žalobce a jeho zaměstnance se vztahuje Protokol o výsadách a imunitách Evropské unie.
5. Evropsští pověřeni žalobci jsou přijímáni jako zvláštní poradci v souladu s články 5, 123 a 124 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie. Příslušné vnitrostátní orgány usnadní výkon funkce evropských pověřených žalobců podle tohoto nařízení a zdrží se jakéhokoli jednání nebo postupů, které by mohly nepříznivě ovlivnit jejich kariéru a postavení ve vnitrostátním systému trestního stíhání. Příslušné vnitrostátní orgány poskytnou evropským pověřeným žalobcům především zdroje a zařízení nezbytná k výkonu jejich funkce podle tohoto nařízení a zajistí jejich plnou integraci do vnitrostátních útvarů pověřených trestním stíháním.

Článek 55

Vyslaní národní odborníci a jiní pracovníci

1. Úřad evropského veřejného žalobce může využívat služeb vyslaných národních odborníků a dalších osob, které nezaměstnává. Vyslaní národní odborníci podléhají při výkonu úkolů souvisejících s funkcí Úřadu evropského veřejného žalobce pravomoci evropského veřejného žalobce.
2. Evropský veřejný žalobce přijme rozhodnutí, kterým se stanoví pravidla pro vysílání národních odborníků do Úřadu evropského veřejného žalobce a dle potřeby další prováděcí ustanovení.

KAPITOLA VIII USTANOVENÍ O VZTAZÍCH MEZI ÚŘADEM EVROPSKÉHO VEŘEJNÉHO ŽALOBCE A JEHO PARTNERY

ODDÍL 1

SPOLEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 56

Společná ustanovení

1. Pokud je to nutné pro plnění jeho úkolů, může Úřad evropského veřejného žalobce navázat a udržovat pracovní vztahy s institucemi nebo agenturami Unie v souladu s cíli těchto institucí nebo agentur, s příslušnými orgány třetích zemí, mezinárodními organizacemi a Mezinárodní organizací kriminální policie (Interpol).
2. Pokud je to důležité pro plnění jeho úkolů, může si Úřad evropského veřejného žalobce v souladu s článkem 61 přímo vyměňovat veškeré informace, s výjimkou osobních údajů, se subjekty uvedenými v odstavci 1.
3. Úřad evropského veřejného žalobce může v souladu s článkem 4 nařízení (ES) č. 45/2001 získávat a zpracovávat osobní údaje získané od subjektů uvedených v odstavci 1, pokud je to nutné pro výkon jeho úkolů a v souladu s ustanoveními oddílu 3.
4. Úřad evropského veřejného žalobce může předávat osobní údaje třetím zemím, mezinárodním organizacím a Interpolu, pouze pokud je to nutné pro předcházení trestné

činnosti spadající do působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce a boj proti ní v souladu s tímto nařízením.

5. Další předávání osobních údajů, které členské státy, instituce nebo agentury Unie, třetí země a mezinárodní organizace či Interpol získaly od Úřadu evropského veřejného žalobce, třetím stranám je zakázáno, pokud Úřad evropského veřejného žalobce nedal po zvážení okolností daného případu svůj výslovný souhlas s předáním ke konkrétnímu účelu, který není neslučitelný s účelem, k němuž byly údaje předány.

ODDÍL 2

VZTAHY S PARTNERY

Článek 57

Vztahy s Eurojustem

1. Úřad evropského veřejného žalobce naváže a udržuje zvláštní vztah s Eurojustem na základě úzké spolupráce a rozvoje operativních, správních a řídicích vazeb mezi nimi, jak je uvedeno níže.
2. V operativních záležitostech může Úřad evropského veřejného žalobce do své činnosti týkající se přeshraničních či složitých případů Eurojust zapojit následujícími způsoby:
 - a) sdílením informací o svém vyšetřování, včetně osobních údajů, zejména pokud odhalují skutečnosti spadající mimo věcnou či místní příslušnost Úřadu evropského veřejného žalobce;
 - b) požádáním Eurojustu nebo jeho příslušných národních členů, aby se zapojili do koordinace konkrétních vyšetřovacích úkonů týkajících se konkrétních aspektů, jež mohou spadat mimo věcnou či místní příslušnost Úřadu evropského veřejného žalobce;
 - c) požádáním Eurojustu, aby usnadnil dohodu mezi Úřadem evropského veřejného žalobce a dotčeným členským státem / dotčenými členskými státy o doplňkové působnosti v souladu s článkem 13, aniž by tím bylo dotčeno případné vypořádání justičním orgánem dotčeného členského státu, způsobilým k rozhodování v dané věci;
 - d) požádáním Eurojustu nebo jeho příslušných národních členů, aby uplatňovali pravomoci, které jim dávají právní předpisy Unie nebo vnitrostátní právní předpisy v souvislosti s konkrétními úkony vyšetřování, které mohou spadat mimo věcnou či místní příslušnost Úřadu evropského veřejného žalobce;
 - e) sdílením informací s Eurojustem nebo jeho příslušnými národními členy o rozhodnutích v rámci trestního stíhání uvedených v člancích 27, 28 a 29 ještě před jejich předložením evropskému veřejnému žalobci, pokud by mohlo dojít k narušení působnosti Eurojustu a pokud to je s ohledem na předchozí účast Eurojustu na případu vhodné;
 - f) požádáním Eurojustu nebo jeho příslušných národních členů, aby poskytovali podporu při předávání jeho rozhodnutí či žádostí o vzájemnou právní pomoc a jejich vykonávání v členských státech Eurojustu, které se nepodílely na zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, nebo ve třetích zemích.
3. Úřad evropského veřejného žalobce má přístup k mechanismu pro automatické křížové kontroly údajů v systému řízení případů Eurojustu. Kdykoliv je nalezena shoda mezi údaji zadanými do systému řízení případů Úřadem evropského veřejného žalobce a údaji, které zadal Eurojust, bude skutečnost, že existuje shoda, sdělena jak Eurojustu, tak Úřadu evropského veřejného žalobce a rovněž členskému státu, který tyto údaje poskytl Eurojustu.

V případech, kdy byly údaje poskytnuté třetí zemi, bude Eurojust informovat tuto třetí zemi o zjištěné shodě jen se souhlasem Úřadu evropského veřejného žalobce.

4. Spolupráce ustanovená v souladu s odstavcem 1 zahrnuje výměnu informací, včetně osobních údajů. Jakékoli údaje tímto způsobem vyměněné se použijí pouze pro účely, pro které byly poskytnuty. Jakékoli jiné použití údajů je dovoleno pouze tehdy, spadá-li toto použití do mandátu instituce, která údaje přijímá, a je v souladu s předchozím oprávněním instituce, která údaje poskytla.
5. Evropský veřejný žalobce jmenuje zaměstnance oprávněné k přístupu k výsledkům mechanismu křížové kontroly a uvědomí o tom Eurojust.
6. Úřad evropského veřejného žalobce se spoléhá na administrativní podporu a zdroje Eurojustu. Podrobnosti tohoto režimu jsou upraveny dohodou. Eurojust poskytuje Úřadu evropského veřejného žalobce následující služby:
 - a) technickou podporu při přípravě ročního rozpočtu, programového dokumentu obsahujícího roční a víceleté programování a plánu řízení;
 - b) technickou podporu při náboru zaměstnanců a řízení profesní dráhy;
 - c) bezpečnostní služby;
 - d) služby vztahující se k informačním technologiím;
 - e) finanční řízení, účetnictví a auditorské služby;
 - f) jakékoli jiné služby týkající se společného zájmu.

Článek 58

Vztahy s orgány, agenturami a jinými institucemi Unie

1. Úřad evropského veřejného žalobce rozvíjí zvláštní vztahy s Europelem.
2. Spolupráce ustanovená v souladu s odstavcem 1 zahrnuje výměnu informací, včetně osobních údajů. Jakékoli údaje tímto způsobem vyměněné se použijí pouze pro účely, pro které byly poskytnuty. Jakékoli jiné použití údajů je dovoleno pouze tehdy, spadá-li toto použití do mandátu instituce, která údaje přijímá, a je v souladu s předchozím oprávněním instituce, která údaje poskytla.
3. Úřad evropského veřejného žalobce spolupracuje s Komisí, včetně úřadu OLAF, při plnění povinností podle čl. 325 odst. 3 Smlouvy. Za tímto účelem spolu uzavřou obě strany dohodu stanovující způsoby vzájemné spolupráce.
4. Úřad evropského veřejného žalobce naváže a udržuje pracovní vztahy s ostatními orgány, institucemi a jinými subjekty Unie.

Článek 59

Vztahy se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi

1. Úřad evropského veřejného žalobce může uzavírat pracovní ujednání se subjekty uvedenými v čl. 56 odst. 1. Tato pracovní ujednání se mohou týkat především výměny strategických informací a vysílání styčných úředníků do Úřadu evropského veřejného žalobce.
2. Úřad evropského veřejného žalobce může po dohodě s příslušnými orgány určit kontaktní místa ve třetích zemích s cílem usnadnit vzájemnou spolupráci.
3. V souladu s článkem 218 Smlouvy může Evropská komise předkládat Radě návrhy na vyjednávání dohod s jednou nebo několika třetími zeměmi o spolupráci mezi Úřadem

evropského veřejného žalobce a příslušnými orgány těchto třetích zemí ohledně právní pomoci v trestních věcech a vydávání osob v případech, které spadají do působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce.

4. Pokud jde o trestnou činnost v jeho věcné příslušnosti, členské státy buď uznávají Úřad evropského veřejného žalobce jako orgán příslušný k provádění jejich mezinárodních dohod o právní pomoci v trestních věcech a o vydávání osob, nebo v případě potřeby pozmění mezinárodní dohody, aby Úřadu evropského veřejného žalobce zajistily možnost vykonávat jeho funkce na základě těchto dohod, jakmile začne plnit své úkoly podle čl. 75 odst. 2.

ODDÍL 3 PŘEDÁVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Článek 60

Předávání osobních údajů institucím a agenturám Unie

S výhradou případných omezení podle tohoto nařízení může Úřad evropského veřejného žalobce přímo předávat osobní údaje institucím či agenturám Unie, pokud je to nezbytné pro plnění jeho úkolů nebo úkolů přijímající instituce či agentury Unie.

Článek 61

Předávání osobních údajů do třetích zemí a mezinárodním organizacím

1. Úřad evropského veřejného žalobce může předávat osobní údaje orgánu třetí země nebo mezinárodní organizaci či Interpolu, pokud je to nezbytné pro plnění jeho úkolů, ale pouze na základě:
 - a) rozhodnutí Komise přijatého v souladu s [články 25 a 31 směrnice 95/46/ES], že daná země nebo mezinárodní organizace, popřípadě zpracovávající sektor v dané třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, zajišťuje odpovídající úroveň ochrany (rozhodnutí o přiměřenosti); nebo
 - b) mezinárodní dohody uzavřené mezi Unií a danou třetí zemí nebo mezinárodní organizací podle článku 218 Smlouvy poskytující odpovídající záruky týkající se ochrany soukromí a základních práv a svobod jednotlivců.

Toto předávání nevyžaduje další povolení.

Úřad evropského veřejného žalobce může uzavřít pracovní ujednání pro provádění těchto dohod či rozhodnutí o přiměřenosti.

2. Odchylně od odstavce 1 může evropský veřejný žalobce v jednotlivých případech povolit předání osobních údajů do třetích zemí nebo mezinárodním organizacím či Interpolu, pokud:
 - a) je předání údajů naprosto nezbytné pro ochranu základních zájmů Unie, včetně jejích finančních zájmů, v rámci cílů Úřadu evropského veřejného žalobce;
 - b) je předání údajů naprosto nezbytné v zájmu předcházení bezprostřednímu nebezpečí souvisejícímu s trestnými nebo teroristickými činy;
 - c) je předání nezbytné z jiných důvodů nebo je stanoveno právními předpisy z významných důvodů veřejného zájmu Unie či jejích členských států podle právních předpisů Unie nebo vnitrostátních právních předpisů, popřípadě pro stanovení, uplatnění nebo obranu právních nároků; nebo
 - d) je předání nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné osoby.

3. Kromě toho může Úřad evropského veřejného žalobce po dohodě s evropským inspektorem ochrany údajů povolit předávání údajů v souladu s písmeny a) až d) výše, s přihlédnutím k existenci záruk pro ochranu soukromí a základních práv a svobod jednotlivců, po dobu nepřekračující jeden rok, s možností prodloužení.
4. Evropský inspektor ochrany údajů je informován o případech, kdy se uplatňuje odstavec 3.
5. Úřad evropského veřejného žalobce může předávat osobní údaje správního charakteru v souladu s článkem 9 nařízení (ES) č. 45/2001.

KAPITOLA IX OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 62

Právní postavení a provozní podmínky

1. V každém členském státě požívá Úřad evropského veřejného žalobce nejrozsáhlejší způsobilosti k právním úkonům, kterou vnitrostátní právní předpisy přiznávají právnickým osobám. Zejména může nabývat a zcizovat movitý i nemovitý majetek a vystupovat před soudem.
2. Nezbytná ujednání týkající se ubytování poskytnutého Úřadu evropského veřejného žalobce a zařízení zajištěných hostitelským členským státem jsou společně s konkrétními pravidly platnými v daném členském státě pro evropského veřejného žalobce, jeho zástupce a zaměstnance a jejich rodinné příslušníky stanovena v dohodě o sídle uzavřené mezi Úřadem evropského veřejného žalobce a hostitelským členským státem nejpozději [2 roky po vstupu tohoto nařízení v platnost].
3. Hostitelský členský stát Úřadu evropského veřejného žalobce poskytne nejlepší možné podmínky, které zajistí fungování tohoto úřadu, včetně vícejazyčného a evropsky orientovaného školního vzdělávání a vhodného dopravního spojení.

Článek 63

Jazykový režim

1. Na úkony podle článků 7 a 72 se vztahuje nařízení č. 1¹⁰.
2. Překladatelské služby potřebné pro fungování Úřadu evropského veřejného žalobce zajišťuje Překladatelské středisko pro instituce Evropské unie.

Článek 64

Důvěrnost

1. Evropský veřejný žalobce, jeho zástupci a zaměstnanci, evropští pověřeni žalobci a jejich národní zaměstnanci jsou vázáni povinností dodržovat důvěrnost všech informací, o nichž se dozví při plnění svých úkolů.
2. Povinnost dodržovat důvěrnost údajů se vztahuje také na všechny osoby a subjekty, které s Úřadem evropského veřejného žalobce spolupracují.
3. Povinnost dodržovat důvěrnost údajů platí i po skončení funkce nebo zaměstnání nebo po ukončení činnosti osob uvedených v odstavcích 1 a 2.

¹⁰ Úř. věst. L 17, 6.10.1958, s. 385.

4. Povinnost dodržovat důvěrnost se vztahuje na všechny informace, které Úřad evropského veřejného žalobce získá, pokud již tyto informace nebyly zveřejněny nebo nejsou veřejně přístupné.
5. Členové a zaměstnanci evropského inspektora ochrany údajů jsou povinni dodržovat důvěrnost všech informací, o nichž se dozví při plnění svých úkolů.

Článek 65

Transparentnost

1. Nařízení (ES) č. 1049/2001 se vztahuje na dokumenty, které se týkají správních úkolů Úřadu evropského veřejného žalobce.
2. Do šesti měsíců ode dne jeho zřízení přijme evropský veřejný žalobce prováděcí pravidla pro uplatňování nařízení (ES) č. 1049/2001.
3. Proti rozhodnutím přijatým Úřadem evropského veřejného žalobce podle článku 8 nařízení (ES) č. 1049/2001 lze podat stížnost k veřejnému ochránci práv podle podmínek článku 228 Smlouvy nebo žalobu k Soudnímu dvoru Evropské unie podle podmínek článku 263 Smlouvy.

Článek 66

Úřad OLAF a Evropský účetní dvůr

1. Pro usnadnění boje proti podvodům, korupci a jiným protiprávním činnostem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999¹¹ přistoupí Úřad evropského veřejného žalobce do šesti měsíců ode dne, kdy zahájí svou činnost, k interinstitucionální dohodě ze dne 25. května 1999 o vnitřním vyšetřování prováděném úřadem OLAF a přijme vhodná ustanovení vztahující se na všechny zaměstnance Úřadu evropského veřejného žalobce podle vzoru stanoveného v příloze k uvedené dohodě.
2. Evropský účetní dvůr má pravomoc provádět na základě kontroly dokumentů i inspekce na místě audit u všech příjemců grantů, zhotovitelů, dodavatelů nebo poskytovatelů a subdodavatelů, kteří od Úřadu evropského veřejného žalobce obdrželi finanční prostředky Unie.
3. Úřad OLAF může provádět vyšetřování, včetně kontrol a inspekci na místě, v souladu s ustanoveními a postupy stanovenými v nařízení (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom, ES) č. 2185/96¹² s cílem zjistit, zda došlo k nesrovnalostem poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie v souvislosti s výdaji financovanými Úřadem evropského veřejného žalobce.
4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1, 2 a 3, musí pracovní ujednání se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi či Interpolem, smlouvy, grantové dohody a rozhodnutí o grantu Úřadu evropského veřejného žalobce obsahovat ustanovení, která výslovně zmocňují Evropský účetní dvůr a úřad OLAF k provádění takových auditů a vyšetřování dle jejich příslušné působnosti.

¹¹ Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 1.

¹² Úř. věst. L 292, 15.11.1996, s. 2.

Článek 67

Bezpečnostní pravidla týkající se ochrany utajovaných informací

Úřad evropského veřejného žalobce uplatňuje bezpečnostní zásady obsažené v bezpečnostních pravidlech Komise pro ochranu utajovaných informací Evropské unie (EUCI) a citlivých informací nepodléhajících utajení, která jsou vymezena v příloze rozhodnutí Komise 2001/844/ES, ESUO, Euratom¹³. Jedná se kromě jiného o ustanovení týkající se výměny, zpracovávání a uchovávání těchto skutečností.

Článek 68

Správní šetření

Správní činnosti Úřadu evropského veřejného žalobce podléhají šetření evropského veřejného ochránce práv v souladu s článkem 228 Smlouvy.

Článek 69

Obecný režim odpovědnosti

1. Smluvní odpovědnost Úřadu evropského veřejného žalobce se řídí právem rozhodným pro danou smlouvu.
2. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat na základě jakékoliv rozhodčí doložky obsažené ve smlouvě uzavřené Úřadem evropského veřejného žalobce.
3. V případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Úřad evropského veřejného žalobce v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států a nezávisle na jakékoliv odpovědnosti podle článku 47 veškerou škodu způsobenou Úřadem evropského veřejného žalobce nebo jeho zaměstnanci při výkonu jejich povinností, pokud ji jim lze přisoudit.
4. Odstavec 3 se rovněž použije na škody, které byly způsobeny zaviněním evropského pověřeného žalobce při výkonu jeho povinností.
5. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat spory o náhradu škody podle odstavce 3.
6. Vnitrostátní soudy členských států příslušné k projednávání sporů týkajících se odpovědnosti Úřadu evropského veřejného žalobce podle tohoto článku se určují podle nařízení Rady (ES) č. 44/2001¹⁴
7. Osobní odpovědnost zaměstnanců vůči Úřadu evropského veřejného žalobce se řídí ustanoveními služebního řádu nebo pracovního řádu, které se na ně vztahují.

Článek 70

Předkládání zpráv

1. Úřad evropského veřejného žalobce vydává výroční zprávu o své obecné činnosti. Tuto zprávu předkládá Evropskému parlamentu a vnitrostátním parlamentům, Radě a Komisi.
2. Evropský veřejný žalobce předstoupí jednou ročně před Evropský parlament a Radu a podá zprávu o obecné činnosti Úřadu evropského veřejného žalobce, s přihlédnutím k povinnosti zachování mlčenlivosti a důvěrnosti údajů. Na požádání předstoupí i před Komisí.

¹³ Úř. věst. L 317, 3.12.2001, s. 1.

¹⁴ Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1. Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 se od 10. ledna 2015 nahrazuje nařízením (EU) č. 1215/2012.

3. Vnitrostátní parlamenty mohou evropského veřejného žalobce nebo evropské pověřené žalobce vyzvat k účasti na výměně názorů na celkovou činnost Úřadu evropského veřejného žalobce.

KAPITOLA X ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 71

Přechodná ustanovení

1. Před výkonem svých úkolů přijme evropský veřejný žalobce veškerá opatření nezbytná ke zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce.
2. Aniž by byl dotčen článek 9, má první jmenování dvou zástupců evropského veřejného žalobce, vybraných losováním, platnost na období 6 let.
3. Členské státy zůstanou příslušné až do dne, kdy bude zřízen Úřad evropského veřejného žalobce a tento úřad převezme své úkoly v souladu s čl. 75 odst. 2. Úřad evropského veřejného žalobce vykonává svou působnost ve vztahu ke všem trestným činům, které spadají do jeho působnosti a jsou spáchány po uvedeném datu. Úřad evropského veřejného žalobce může také vykonávat svou působnost ve vztahu ke všem trestným činům, které spadají do jeho působnosti a byly spáchány před uvedeným datem, pokud je již nevyšetřují a nestíhají příslušné vnitrostátní orgány.

Článek 72

Správní pravidla a programové dokumenty

Evropský veřejný žalobce:

- a) přijímá každoročně programový dokument obsahující roční a víceleté programování Úřadu evropského veřejného žalobce;
- b) přijímá strategii boje proti podvodům, která je úměrná rizikům podvodu vzhledem k poměru nákladů a přínosů prováděných opatření;
- c) přijímá pravidla pro předcházení střetům zájmů a jejich řešení u evropských pověřených žalobců;
- d) přijímá pravidla pro postavení, kritéria provádění, práva a povinnosti zástupců a evropských pověřených žalobců a rotaci evropských pověřených žalobců pro účely provádění článku 7;
- e) přijímá pravidla pro nakládání s dohodami, ke kterým dojde v souladu s článkem 29, a metody výpočtu pokut, které mají být uhrazeny;
- f) přijímá pravidla pro metody zpětné vazby poskytované osobám nebo subjektům, které poskytly Úřadu evropského veřejného žalobce informace;
- g) přijímá prováděcí pravidla pro uplatňování nařízení (ES) č. 1049/2001 při své činnosti;
- h) přijímá prováděcí pravidla podle čl. 24 odst. 8 nařízení (ES) č. 45/2001.

Článek 73

Oznámení

Každý členský stát určí orgány příslušné pro účely čl. 6 odst. 6, čl. 13 odst. 3, čl. 17 odst. 2 a čl. 26 odst. 4. Informace o určených orgánech a o případných následných změnách se souběžně sdělí evropskému veřejnému žalobci, Radě a Komisi.

Článek 74
Ustanovení o přezkumu

1. Nejpozději do [pěti let od začátku používání tohoto nařízení] předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě hodnotící zprávu o provádění tohoto nařízení, ke které mohou být připojeny legislativní návrhy. Zpráva bude obsahovat zjištění o proveditelnosti a vhodnosti rozšíření působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce i na jiné trestné činy v souladu s čl. 86 odst. 4 Smlouvy.
2. Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě legislativní návrhy, pokud dojde k závěru, že jsou nezbytná podrobnější pravidla pro zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, jeho funkce či postup vztahující se na jeho činnost. Může Evropské radě doporučit rozšíření působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce v souladu s čl. 86 odst. 4 Smlouvy.

Článek 75
Vstup v platnost

1. Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
2. Úřad evropského veřejného žalobce převezme úkoly v rámci vyšetřování a trestního stíhání, které mu toto nařízení ukládá, a to dnem stanoveným v rozhodnutí Komise o návrhu evropského veřejného žalobce po zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce. Rozhodnutí Komise se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu.

Za Radu
Předseda

Příloha

Kategorie osobních údajů

1.
 - a) Příjmení, rodné příjmení, jméno a případné přezdívký nebo falešná jména;
 - b) datum a místo narození;
 - c) státní příslušnost;
 - d) pohlaví;
 - e) místo bydliště, povolání a místo pobytu dotyčné osoby;
 - f) čísla sociálního pojištění, řidičské průkazy, osobní doklady, údaje o cestovním pasu, celní a daňová identifikační čísla;
 - g) údaje o právnických osobách, pokud obsahují údaje o identifikovaných nebo identifikovatelných fyzických osobách, které jsou soudně vyšetřovány nebo stíhány;
 - h) bankovní účty a účty u jiných finančních institucí;
 - i) popis a druh údajných trestných činů nebo přestupků, datum jejich spáchání, jejich trestní kvalifikace a stav jejich vyšetřování;
 - j) skutečnosti poukazující na mezinárodní rozsah případu;
 - k) informace o podezření z účasti na zločinném spolčení;
 - l) telefonní čísla, e-mailové adresy, provozní a lokalizační údaje a také související údaje potřebné pro identifikaci účastníka nebo uživatele;
 - m) údaje o registraci vozidla;
 - n) profily DNA stanovené z nekódující části DNA, fotografie a otisky prstů.
2.
 - a) Příjmení, rodné příjmení, jméno a případné přezdívký nebo falešná jména;
 - b) datum a místo narození;
 - c) státní příslušnost;
 - d) pohlaví;
 - e) místo bydliště, povolání a místo pobytu dotyčné osoby;
 - f) popis a druh trestných činů nebo přestupků, které se jich týkají, datum jejich spáchání, jejich trestní kvalifikace a stav vyšetřování.

LEGISLATIVNÍ FINANČNÍ VÝKAZ

1. RÁMEC NÁVRHU/PODNĚTU

1.1. Název návrhu/podnětu

Návrh nařízení Rady o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce předložený Komisí

1.2. Příslušné oblasti politik podle členění ABM/ABB

Oblast politiky: Spravedlnost

Činnost: hlava 33

1.3. Povaha návrhu/podnětu

Návrh/podnět se týká **nové akce**

Návrh/podnět se týká **nové akce následující po pilotním projektu / přípravné akci**

Návrh/podnět se týká **prodloužení stávající akce**

Návrh/podnět se týká **akce přesměřované na jinou akci**

1.4. Cíle

1.4.1. Víceleté strategické cíle Komise sledované návrhem/podnětem

Příspěk k posílení ochrany finančních zájmů Unie a k dalšímu rozvoji prostoru práva a posílit důvěru podniků a občanů EU v orgány Unie a současně respektovat všechna základní práva zakotvená v Listině základních práv Evropské unie.

1.4.2. Specifické cíle a příslušné aktivity ABM/ABB

Specifický cíl č. 2 Posílit justiční spolupráci v trestních věcech, a tím příspěk k vytvoření autentického evropského prostoru práva

(část obecného cíle č. 2: Posilovat důvěru v evropském soudním prostoru)

Příslušné aktivity ABM/ABB

33 03: Spravedlnost v trestních a občanských věcech

1.4.3. Očekávané výsledky a dopady

Upřesněte účinky, které by návrh/podnět měl mít na příjemce / cílové skupiny.

Očekává se, že zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce posílí ochranu finančních zájmů Unie. Jeho zřízení by mělo dle očekávání vést ke zvýšení počtu případů trestního stíhání pachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy, což by mělo vést k vyššímu počtu odsouzení, lepšímu vymáhání nelegálně získaných finančních prostředků a zvýšení odrazujícího účinku. Kromě toho jeho nezávislost zajistí, že vyšetřování a stíhání příslušné trestné činnosti bude probíhat bez přímého vlivu vnitrostátních orgánů.

1.4.4. Ukazatele výsledků a dopadů

Upřesněte ukazatele, podle kterých je možno uskutečňování návrhu/podnětu sledovat.

Vyšší počet a podíl úspěšných vyšetřování a stíhání trestných činů

1.5. Odůvodnění návrhu/podnětu

1.5.1. Potřeby, které mají být uspokojeny v krátkodobém nebo dlouhodobém horizontu

Povinnost chránit rozpočet Unie má jak Unie, tak i členské státy, ale ve skutečnosti má Unie jen velmi omezenou kontrolu nad výdaji členských států a prakticky žádnou pravomoc zasáhnout v případě trestného zneužívání finančních prostředků EU. Velkou většinu rozpočtu EU spravují vnitrostátními orgány (například při zadávání veřejných zakázek financovaných z rozpočtu EU) a vyšetřování či stíhání každého trestného činu poškozujícího nebo ohrožujícího rozpočet Unie je zcela v působnosti členských států. Trestnímu vyšetřování podvodů a dalších trestných činů proti rozpočtu EU často brání **odlišné právní předpisy a nejednotné vymáhání práva** v členských státech. Vnitrostátní donucovací orgány, veřejní žalobci a soudci v členských státech rozhodují o zásahu na ochranu rozpočtu Unie a o případném způsobu tohoto zásahu podle **priorit stanovených vnitrostátní politikou v oblasti trestního práva** a na základě vnitrostátní trestněprávní působnosti a procesních pravidel. V důsledku toho se **úroveň ochrany** finančních zájmů Unie v **jednotlivých členských státech výrazně liší**. Skutečnost, že se míra úspěšného stíhání trestných činů proti rozpočtu Unie v jednotlivých členských státech EU výrazně liší (od 19 % do 91 %¹⁵), ukazuje **rezervy stávajících mechanismů ochrany** a vyzývá k přijetí nápravných opatření.

1.5.2. Přidaná hodnota ze zapojení EU

Přidaná hodnota zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce spočívá především ve **zvýšeném počtu stíhání** trestné činnosti poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie.

Vytvoření Úřadu evropského veřejného žalobce by **zlepšilo využití zdrojů a výměnu informací**, které jsou nutné pro úspěšné vedení vyšetřování a stíhání příslušné trestné činnosti. Tím by se zase obecně posílila reakce na tuto trestnou činnost orgány činnými v trestním řízení a **zvýšil by se preventivní účinek (odrazování)** na potenciální pachatele. Úřad evropského veřejného žalobce by byl schopen díky sloučení zdrojů pro vyšetřování a trestní stíhání řešit potřeby aktuální situace, čímž by zvýšil účinnost vymáhání práva na evropské i vnitrostátní úrovni.

Úřad evropského veřejného žalobce bude řídit vyšetřování a stíhání v členských státech, zajistí **účinnou koordinaci vyšetřování a stíhání** a **bude řešit problémy související s různými uplatňovanými právními systémy**. Současný systém, kdy jsou za takové vyšetřování a stíhání výhradně odpovědné členské státy podporované Eurojustem a

¹⁵ Výroční zpráva Komise o ochraně finančních zájmů Evropské unie – Boj proti podvodům; COM(2012) 408.

Europolem, není dostatečně účinný, aby se vypořádal s vysokou kriminalitou a souvisejícími vysokými škodami.

Pro **legitimitu výdajů** a zajištění **důvěry veřejnosti v Unii** je zcela nezbytné zajistit, aby byly omezené finanční zdroje Unie využívány v nejlepším zájmu občanů EU a aby byly lépe chráněny před podvody.

1.5.3. *Závěry vyvozené z podobných zkušeností v minulosti*

Na **vnitrostátní úrovni** probíhá často nedostatečná výměna informací o podezření z trestné činnosti, která se dotýká finančních prostředků EU, mezi orgány odpovědnými za sledování a dohled, orgány pověřenými správním vyšetřováním a donucovacími orgány. To je částečně způsobeno mezerami v procesním rámci pro výměnu informací, které brání účinnému multidisciplinárnímu vyšetřování, do kterého jsou zapojeny soudní, správní, celní i daňové orgány členských států. Agentury, které spravují a kontrolují vyplácení finančních prostředků EU, se někdy soustředí výlučně na zpětné získání vlastních peněžních prostředků prostřednictvím správních a občanskoprávních řízení, i když panuje silné podezření, že došlo ke spáchání trestného činu. To může vést k zanedbání trestního stíhání, a tedy i odrazujícího účinku a všeobecné prevence.

Účinnému vyšetřování a stíhání trestných činů proti finančním zájmům EU navíc brání skutečnost, že donucovací orgány a veřejní žalobci někdy nepředávají informace o trestné činnosti svým kolegům v jiných členských státech, popřípadě Eurojustu a Europolu.

Kromě toho tradiční způsoby mezinárodní spolupráce na základě žádostí o vzájemnou právní pomoc nebo prostřednictvím společných vyšetřovacích týmů často nefungují tak dobře, aby umožnily účinné vyšetřování a stíhání těchto trestných činů, a to navzdory snahám evropských institucí, jako jsou Eurojust a Europol. Odpovědi na žádosti o právní pomoc jsou často velmi pomalé a policejní a justiční orgány se při kontaktu a spolupráci s kolegy v zahraničí potýkají s praktickými problémy způsobenými jazykovými faktory a rozdílností právních systémů. V některých státech vedla pomalá a neúčinná mezinárodní spolupráce často k tomu, že nebylo možné v případě pokračovat kvůli uplynutí promlčecí lhůty. Navíc jsou případy poškozující nebo ohrožující finanční zájmy EU mimořádně složité.

Pokud jde o **spolupráci na úrovni Unie**, byly v souvislosti se spoluprací s Eurojustem a Europolem a spoluprací mezi členskými státy a úřadem OLAF nahlášeny smíšené zkušenosti. Eurojust a Europol někdy nedostanou informace, které potřebují, aby mohly poskytovat členským státům podporu. Úřad OLAF poskytuje podporu členským státům díky své schopnosti poskytovat specializovanou odbornou a operativní pomoc podle požadavků článku 7 Druhého protokolu Úmluvy o ochraně finančních zájmů Evropských společenství. Současně podléhají vyšetřování úřadu OLAF konkrétním podmínkám, zejména pokud jde o předávání informací vnitrostátním soudním orgánům, včetně platných pravidel pro ochranu údajů. Z tohoto důvodu je spolupráce s úřadem OLAF také občas kritizována, především kvůli tomu, že to někdy úřadu OLAF dlouho trvá, než se podělí o své informace s vnitrostátními veřejnými žalobci. Některé členské státy rovněž omezují spolupráci s jinými než soudními orgány, jako je například OLAF, s odkazem na pravidla soudního tajemství.

Roční statistiky úřadu OLAF ukazují, že **v rámci EU nejsou případy převedené na vnitrostátní vyšetřovací a justiční orgány stíhány stejně účinně a efektivně**. Ve své jedenácté zprávě o fungování úřad OLAF analyzoval následná soudní opatření přijímaná členskými státy u vlastních případů v průběhu 12 let a zjistil „velmi výrazné rozdíly ve schopnosti jednotlivých zemí dovést soudní vyšetřování a stíhání související s rozpočtem EU v přiměřené lhůtě až k rozsudku“. Skutečnost, že průměrná míra trestního stíhání je nižší než

50 %, ukazuje, že v členských státech existují závažné problémy s celkovou efektivitou vyšetřování a stíhání.

1.5.4. *Soulad a možná synergie s dalšími vhodnými nástroji*

Návrh směrnice pro boj proti podvodům

Stávající opatření Unie k ochraně jejích finančních zájmů zahrnují správní vyšetřování, kontroly a audity, ale i legislativní opatření, včetně návrhu směrnice o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie, který předložila Komise, ale nezabývají se nedostatky identifikovanými v souvislosti s vyšetřováním a stíháním trestných činů při ochraně finančních zájmů EU.

Eurojust

Eurojust může pouze koordinovat a podporovat vyšetřování a stíhání a pomáhat s výměnou informací. Pokud členský stát odmítne nějaký případ vyšetřit a stíhat, Eurojust jej k tomu nemůže donutit. Národní členové Eurojustu často postrádají pravomoci zajistit účinná následná opatření v členských státech a pokud tyto pravomoci mají, obvykle neuplatňují pravomoci vyplývající z vnitrostátních právních předpisů – většina rozhodnutí o těchto otázkách se přijímá na základě konsenzu.

Návrh na zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce je doprovázen návrhem na **reformu Eurojustu**, který jej sjednotí se společným přístupem k evropským agenturám, schváleným Radou, Evropským parlamentem a Komisí, a vytvoří vazbu mezi Eurojustem a Úřadem evropského veřejného žalobce. Tato reforma by mohla vést k účinnější výměně informací a lepší spolupráci mezi vnitrostátními orgány.

Existují a vždy budou existovat případy, do kterých se musí zapojit Úřad evropského veřejného žalobce i Eurojust. To platí především tehdy, pokud se podezřelé osoby podílely na trestných činech poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie a současně i na jiné trestné činnosti. To znamená, že bude potřebné průběžně úzce spolupracovat. Za tímto účelem obsahují obě nařízení ustanovení v tom smyslu, že Úřad evropského veřejného žalobce může požádat Eurojust či jeho národní členy v konkrétním případě o zásah, koordinaci nebo jiné uplatnění jejich pravomocí.

Kromě toho se předpokládá, že Eurojust bude Úřadu evropského veřejného žalobce bezplatně poskytovat služby praktické podpory v administrativních otázkách, mezi které patří například lidské zdroje, finance a IT. Tento přístup přináší značné synergie. Jako příklad synergie lze uvést, že Úřad evropského veřejného žalobce bude moci k vlastním případům využívat IT infrastrukturu Eurojustu, včetně jeho systému řízení případů, dočasných pracovních souborů a rejstříku. Podrobnosti tohoto uspořádání budou stanoveny dohodou mezi Úřadem evropského veřejného žalobce a Eurojustem.

OLAF

V současné době provádí úřad OLAF správní vyšetřování na ochranu finančních zájmů EU. OLAF má odborné pracovníky, kteří mají rozsáhlé zkušenosti se spoluprací s vnitrostátními orgány činnými v trestním řízení. Mnoho členů úřadu OLAF dříve působilo ve vnitrostátních donucovacích a soudních orgánech (policie, celní úřady a orgány pověřené trestním stíháním).

Některé zdroje úřadu OLAF tedy budou využity ke zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce s využitím jejich zkušeností se správním vyšetřováním a s cílem zabránit zdvojování správních a trestních vyšetřování. Dalším důležitým aspektem je možnost využívat stávající síť, které si úřad OLAF během své existence vytvořil v oblasti vyšetřování podvodů.

Navíc úřad OLAF přispěje ke zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce zvláštní podporou pro zprostředkování soudní analýzy a technické a operativní podpory při vyšetřování a pro provádění důkazů v trestních věcech, které poškozují nebo ohrožují finanční zájmy Unie.

Návrh na změnu nařízení č. 1073/1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (**reforma úřadu OLAF**) je v současnosti předmětem interinstitucionálního jednání. Tento návrh sice zlepšuje výměnu informací mezi úřadem OLAF a institucemi, orgány, agenturami a úřady EU i výměnu informací se členskými státy, zajišťuje lepší řízení úřadu OLAF a poskytuje osobám, kterých se vyšetřování dotýká, soubor procesních záruk, avšak úřadu OLAF nedává žádné další nástroje k prosazování jeho činnosti, což platí především pro pravomoci při vyšetřování trestných činů.

Europol

Úloha Europolu je omezena na poskytování informací a podpory pro činnost vnitrostátních orgánů činných v trestním řízení. Nad rámec vlastních analýz nemůže v členských státech zajišťovat žádná následná opatření ani přímo řídit vnitrostátní vyšetřování. Pravomoci Europolu jsou také omezeny Smlouvou o fungování Evropské unie. Podle článku 88 Smlouvy o fungování Evropské unie nemůže Europol trestnou činnost samostatně vyšetřovat a jakákoli operativní akce musí být Europolem vedena ve spojení a po dohodě s vnitrostátními orgány činnými v trestním řízení. Podpůrná úloha Europolu je sice důležitá, ale nemůže nahrazovat pravomoc nezávisle vyšetřovat trestnou činnost.

V březnu 2013 schválila Komise **návrh nařízení o Europolu**, jehož cílem je sjednotit působnost Europolu se Smlouvou o fungování Evropské unie a udělat z něj centrum pro výměnu informací a současně mu udělit novou odpovědnost za vzdělávání. Nezahrnuje ale policejní vyšetřování a pravomoci pro vymáhání práva v oblasti ochrany finančních zájmů EU.

1.6. Doba trvání akce a finanční dopad

Časově omezený návrh/podnět

- Návrh/podnět s platností od [DD/MM]RRRR do [DD/MM]RRRR
- Finanční dopad od RRRR do RRRR

Časově neomezený návrh/podnět

- Provádění s obdobím rozběhu od 2017 do 2023,
- poté plně fungování.

1.7. Předpokládaný způsob řízení

Přímé řízení Komisí

- prostřednictvím jejich útvarů, včetně jejich zaměstnanců v delegacích Unie;
- prostřednictvím výkonných agentur;

Sdílené řízení s členskými státy

Nepřímé řízení, při kterém jsou úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu pověřeny:

- třetí země nebo subjekty určené těmito zeměmi;
- mezinárodní organizace a jejich agentury (upřesněte);
- EIB a Evropský investiční fond;
- subjekty uvedené ve člancích 208 a 209 finančního nařízení;

- veřejnoprávní subjekty;
 - soukromoprávní subjekty pověřené výkonem veřejné služby v rozsahu, v jakém poskytují dostatečné finanční záruky;
 - soukromoprávní subjekty členského státu pověřené uskutečňováním partnerství soukromého a veřejného sektoru a poskytující dostatečné finanční záruky;
 - osoby pověřené prováděním zvláštních činností v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky podle hlavy V Smlouvy o EU a určené v příslušném základním právním aktu.
- *Pokud vyberete více způsobů řízení, upřesněte je v části „Poznámky“.*

2. SPRÁVNÍ OPATŘENÍ

2.1. Pravidla pro sledování a předkládání zpráv

Upřesněte četnost a podmínky.

Úřad evropského veřejného žalobce vydává výroční zprávu o své činnosti. Evropský veřejný žalobce předstoupí jednou ročně před Evropský parlament a Radu a podá zprávu o výsledcích a prioritách vyšetřování a stíhání vedených Úřadem evropského veřejného žalobce, s přihlédnutím k povinnosti zachování mlčenlivosti a důvěrnosti údajů.

Evropský veřejný žalobce nebo evropští pověřenci žalobci mohou být také vyzváni k tomu, aby podali informace vnitrostátním parlamentům.

Navíc do pěti let od vstupu nařízení o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce v platnost posoudí Evropská komise jeho provádění, včetně proveditelnosti a vhodnosti rozšíření pravomocí Úřadu evropského veřejného žalobce na jiné trestné činy v souladu s čl. 86 odst. 4 Smlouvy o fungování Evropské unie.

2.2. Systém řízení a kontroly

2.2.1. Zjištěná rizika.

Opatření v rámci vyšetřování a stíhání, včetně donucovacích pravomocí, představují citlivé činnosti částečně se dotýkající lidských práv, a proto mohou vést ke vznášení nároků na náhradu škody.

Důvodem nároků na náhradu škody může být i nezákonné zpracování osobních údajů při probíhajících vyšetřováních.

2.2.2. Předpokládané způsoby kontroly

Podle **standardního postupu udělování absolutoria** je Úřad evropského veřejného žalobce povinen mimo jiné:

- předkládat předběžnou účetní závěrku účetnímu Komise a Účetnímu dvoru,
- předkládat konečnou účetní závěrku Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru,
- předkládat Evropskému parlamentu na jeho žádost veškeré informace nezbytné pro řádný průběh udělování absolutoria za daný rozpočtový rok.

Pokud jde navíc o **boj proti podvodům a audity prováděné Evropským účetním dvorem**, po zahájení své činnosti:

- Úřad evropského veřejného žalobce přistoupí k interinstitucionální dohodě ze dne 25. května 1999 o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a přijme vhodné předpisy vztahující se na všechny zaměstnance uvedeného úřadu podle vzoru stanoveného v příloze této dohody.
- Evropský účetní dvůr má pravomoc provádět na základě kontroly dokumentů i inspekce na místě audit u všech příjemců grantů, zhotovitelů, dodavatelů nebo poskytovatelů a subdodavatelů, kteří od uvedeného úřadu obdrželi finanční prostředky Unie.
- Úřad OLAF může provádět vyšetřování, včetně kontrol a inspekci na místě, v souladu s ustanoveními a postupy stanovenými v platných předpisech EU s cílem zjistit, zda došlo k nesrovnalostem poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie v souvislosti s grantem nebo smlouvou financovanou Úřadem evropského veřejného žalobce.
- Pracovní ujednání se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi, smlouvy, grantové dohody a rozhodnutí o udělení grantu Úřadu evropského veřejného žalobce obsahují ustanovení, která výslovně zmocňují Evropský účetní dvůr a úřad OLAF k provádění těchto auditů a vyšetřování dle jejich působnosti.

2.3. Opatření k zamezení podvodů a nesrovnalostí

Upřesněte stávající či předpokládaná preventivní a ochranná opatření.

Přijetí strategie proti podvodům, která je úměrná riziku podvodu s přihlédnutím k nákladové efektivitě opatření, která mají být realizována.

Přijetí pravidel pro předcházení střetům zájmů a jejich řešení u svých zaměstnanců.

3. ODHADOVANÝ FINANČNÍ DOPAD NÁVRHU/PODNĚTU

3.1. Okruhy víceletého finančního rámce a dotčené výdajové rozpočtové položky

- Stávající rozpočtové položky

V pořadí okruhů víceletého finančního rámce a rozpočtových položek.

Okruh víceletého finančního rámce	Rozpočtová položka	Druh výdaje	Příspěvek			
	Číslo [název.....]	RP/NRP (16)	zemí ESVO	kandidátských zemí	třetích zemí	ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. aa) finančního nařízení

- Nové rozpočtové položky, jejichž vytvoření se požaduje

V pořadí okruhů víceletého finančního rámce a rozpočtových položek.

Okruh víceletého finančního rámce	Rozpočtová položka	Druh výdaje	Příspěvek			
	Číslo [název.....]	RP/NRP	zemí ESVO	kandidátských zemí	třetích zemí	ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. aa) finančního nařízení
3	33.03.YY.YY Úřad evropského veřejného žalobce	RP	NE	NE	NE	NE

3.2. Odhadovaný dopad na výdaje

3.2.1. Odhadovaný souhrnný dopad na výdaje (v cenách roku 2013)

v milionech EUR (zaokrouhлено na tři desetinná místa)

Okruh víceletého finančního rámce:	Číslo 3	Bezpečnost a občanství
---	---------	------------------------

Úřad evropského veřejného žalobce ¹⁷			2017	2018	2019	2020	CELKEM
Hlava 1 ¹⁸	Závazky	(1)	1,393	4,144	6,895	11,039	23,471
	Platby	(2)	1,393	4,144	6,895	11,039	23,471

¹⁶ RP = rozlišené prostředky / NRP = nerozlišené prostředky.

¹⁷ Započítávají se jen zaměstnanci podílející se na vyšetřování a stíhání a související náklady. Podpůrné administrativní struktury poskytne bezplatně EUROJUST.

¹⁸ Předpokládá se rostoucí počet zaměstnanců (10 % 20 % - 30 % - 40 % - 50 % - 75 % - 100 %).

Hlava 2 ¹⁹	Závazky	(1a)	0,099	0,194	0,293	0,487	1,073
	Platby	(2a)	0,099	0,194	0,293	0,487	1,073
Hlava 3 ²⁰	Závazky	(3a)	1,052	2,455	3,507	4,558	11,572
	Platby	(3b)	1,052	2,455	3,507	4,558	11,572
CELKEM prostředky pro Úřad evropského veřejného žalobce	Závazky	=1+1a +3a	2,544	6,793	10,695	16,084	36,116

Okruh víceletého finančního rámce:	5	Správní výdaje
---	----------	----------------

v milionech EUR (zaokrouhleno na tři desetinná místa)

		2017	2018	2019	2020	CELKEM
GŘ: SPRAVEDLNOST						
• Lidské zdroje		0,170	0,170	0,170	0,170	0,680
• Ostatní správní výdaje		0,050	0,050	0,050	0,050	0,200
GŘ SPRAVEDLNOST CELKEM	Prostředky	0,220	0,220	0,220	0,220	0,880
• Lidské zdroje		0,131	0,131	0,131	0,131	0,524
• Ostatní správní výdaje		0,050	0,050	0,050	0,050	0,200
CELKEM OLAF	Prostředky	0,181	0,181	0,181	0,181	0,724

CELKEM prostředky na OKRUH 5 víceletého finančního rámce	(Závazky celkem = platby celkem)	0,401	0,401	0,401	0,401	1,604
---	----------------------------------	-------	-------	-------	-------	--------------

v milionech EUR (zaokrouhleno na tři desetinná místa)

		2017	2018	2019	2020	CELKEM
CELKEM prostředky z OKRUHU 1 až 5 víceletého finančního rámce	Závazky	2,945	7,194	11,096	16,485	37,720
	Platby	2,945	7,194	11,096	16,485	37,720

¹⁹ Očekává se, že hostitelský členský stát nabídne budovu a zajistí první vybavení budovy veškerým kancelářským, IT a zabezpečovacím zařízením. Sem jsou zahrnuty čistě poplatky za veřejné služby a náklady na informační a komunikační technologie na metr čtvereční. Pokud hostitelský členský stát tyto možnosti nenabídne, bude muset být tato hlava revidována.

²⁰ Tato položka je vypočítána na základě zkušeností úřadu OLAF s vyšetřováním. Navíc jsou započteny náklady na pracovní smlouvy až se 36 plnými pracovními úvazky pro evropské pověřené žalobce při 80 % mzdy v platové třídě AD 10. Progrese je v tomto případě 50 % - 75 % - 100 %.

Odpočty pro zajištění efektivity nákladů v okruhu víceletého finančního rámce:	5	Správní výdaje
---	----------	----------------

Odpočty v okruhu 5 (OLAF)			2017	2018	2019	2020	CELKEM
Hlava 1 ²¹	Závazky	(1)	-1,393	-4,144	-6,895	-11,039	-23,471
	Platby	(2)	-1,393	-4,144	-6,895	-11,039	-23,471
Hlava 2 ²²	Závazky	(1a)	-0,099	-0,194	-0,293	-0,487	-1,073
	Platby	(2a)	-0,099	-0,194	-0,293	-0,487	-1,073
Hlava 3 ²³	Závazky	(3a)	-0,350	-1,051	-1,401	-1,750	-4,552
	Platby	(3b)	-0,350	-1,051	-1,401	-1,750	-4,552
CELKEM odpočty v okruhu 5	Závazky	=1+1a +3a	-1,842	-5,389	-8,589	-13,276	-29,096

Během období postupného zavádění se každé zvýšení zdrojů na prostředky nebo FTE v Úřadu evropského veřejného žalobce vyrovná odpovídajícím snížením zdrojů úřadu OLAF na prostředky nebo FTE ve stejném výši.

Rozdíl, tj. náklady na pracovní smlouvy evropských pověřených žalobců (hlava 3)

			2017	2018	2019	2020	CELKEM
	Závazky	(1)	0,702	1,404	2,106	2,880	7,020
	Platby	(2)	0,702	1,404	2,106	2,880	7,020

Jedná se o vypočítané náklady na 9, 18, 27 a 36 evropských pověřených žalobců při plném pracovním úvazku (FTE).

Tyto náklady musí být kryty rezervou hlavy 3 nebo odpočty v jiných agenturách.

3.2.2. Odhadovaný dopad na prostředky [orgánu]

- Návrh/podnět nevyžaduje využití operačních prostředků.
- Návrh/podnět vyžaduje využití operačních prostředků, jak je vysvětleno dále:
- Prostředky na závazky v milionech EUR (zaokrouhleno na tři desetinná místa) v cenách roku 2013

²¹ Předpokládá se rostoucí počet zaměstnanců (10 % 20 % - 30 % - 40 % - 50 % - 75 % - 100 %).

²² Očekává se, že hostitelský členský stát nabídne budovu a zajistí první vybavení budovy veškerým kancelářským, IT a zabezpečovacím zařízením. Sem jsou zahrnuty čistě poplatky za veřejné služby a náklady na informační a komunikační technologie na metr čtvereční. Pokud hostitelský členský stát tyto možnosti nenabídne, bude muset být tato hlava revidována.

²³ Tato položka je vypočítána na základě zkušeností úřadu OLAF s vyšetřováním. Navíc jsou započteny náklady na pracovní smlouvy až se 36 plnými pracovními úvazky pro evropské pověřené žalobce při 80 % mzdy v platové třídě AD 10. Progrese je v tomto případě 50 % - 75 % - 100 %. Jelikož evropské pověření žalobci budou navrhováni členskými státy, je možné, že této progrese nebude dosaženo.

Uved'te cíle a výstupy ↓			2017	2018	2019	2020	CELKEM					
	VÝSTUPY											
	Druh	Průměrné náklady	Počet ²⁴	Náklady	Počet	Náklady	Počet	Náklady	Počet	Náklady	Celkový počet	Náklady celkem
SPECIFICKÝ CÍL Č. 1 Ochrana finančních zájmů – vyšetřování												
- Výstup	případ	0,0083	184	1,526	491	4,076	773	6,417	1163	9,650		21,669
Mezisosoučet za specifický cíl č. 1				1,526		4,076		6,417		9,650		21,669
SPECIFICKÝ CÍL Č. 2 Ochrana finančních zájmů – stíhání												
- Výstup	případ	0,0083	92	0,763	246	2,038	387	3,208	581	4,825		10,834
Mezisosoučet za specifický cíl č. 2				0,763		2,038		3,208		4,825		10,834
SPECIFICKÝ CÍL Č. 3. Spolupráce s ostatními												
- Výstup		0,0083	31	0,254	82	0,679	129	1,069	194	1,608		3,610
Mezisosoučet za specifický cíl č. 3				0,254		0,679		1,069		1,608		3,610
NÁKLADY CELKEM				2,543		6,793		10,694		16,083		36,113²⁵

3.2.3. Odhadovaný dopad na lidské zdroje v Úřadu evropského veřejného žalobce

3.2.3.1. Shrnutí

- Návrh/podnět nevyžaduje využití prostředků správní povahy.
- Návrh/podnět vyžaduje využití prostředků správní povahy, jak je vysvětleno dále:

Lidské zdroje	2017	2018	2019	2020
Pracovní místa podle plánu pracovních míst (vyjádřeno počtem zaměstnanců)				
	18	36	54	90
- z toho AD	12	24	36	60
- z toho AST	6	12	18	30
Externí zaměstnanci (v přepočtu na plné pracovní)				
	6	11	17	28

²⁴ Počet případů vychází z předpokladů analyzovaných v posouzení dopadů, které je připojeno k návrhu.
²⁵ Rozdíl v celkových nákladech ve výši 36,116 miliónu EUR podle bodu 3.2.1 vychází z pravidel zaokrouhlování.

úvazky: FTE)				
- z toho smluvní zaměstnanci	5	9	14	23
- z toho vyslaní národní odborníci (VNO)	1	2	3	5
Zaměstnanci celkem	24	47	71	118

v milionech EUR (zaokrouhloeno na tři desetinná místa)

Výdaje na zaměstnance	2017	2018	2019	2020	Celkem
Pracovní místa podle plánu pracovních míst	1,179	3,537	5,895	9,432	20,043
- z toho AD	0,786	2,358	3,930	6,288	13,362
- z toho AST	0,393	1,179	1,965	3,144	6,681
Externí zaměstnanci	0,214	0,607	1,000	1,607	3,428
- z toho smluvní zaměstnanci	0,175	0,490	0,805	1,295	2,765
- z toho vyslaní národní odborníci (VNO)	0,039	0,117	0,195	0,312	663
Výdaje na zaměstnance celkem	1,393	4,144	6,895	11,039	23,471

Odhadované potřeby příslušného GŘ v oblasti lidských zdrojů

- Návrh/podnět nevyžaduje využití lidských zdrojů.
- Návrh/podnět vyžaduje využití lidských zdrojů, jak je vysvětleno dále:

Odhad vyjádřete v přepočtu na plné pracovní úvazky (nebo zaokrouhlete maximálně na jedno desetinné místo)

	2017	2018	2019	2020
• Pracovní místa podle plánu pracovních míst (místa úředníků a dočasných zaměstnanců)				
33 01 01 01 Zaměstnanci GŘ pro spravedlnost	1,3	1,3	1,3	1,3
24 01 07 00 01 01 Zaměstnanci OLAF	1	1	1	1
XX 01 01 02 (při delegacích)				
XX 01 05 01 (v nepřímém výzkumu)				
10 01 05 01 (v přímém výzkumu)				
• Externí zaměstnanci (v přepočtu na plné pracovní úvazky: FTE)				
XX 01 02 01 (SZ, VNO, ZAP z celkového rámce)				
XX 01 02 02 (SZ, MZ, VNO, ZAP a MOD při delegacích)				
XX 01 04 yy		- v ústředí		

	- při delegacích				
XX 01 05 02 (SZ, VNO, ZAP v nepřímém výzkumu)					
10 01 05 02 (SZ, VNO, ZAP v přímém výzkumu)					
Jiné rozpočtové položky (upřesněte)					
CELKEM		2,3	2,3	2,3	2,3

XX je oblast politiky nebo dotčená hlava rozpočtu.

Potřeby v oblasti lidských zdrojů budou pokryty ze zdrojů GR, které jsou již vyčleněny na řízení akce a/nebo byly vnitřně přeoobsazeny v rámci GR, a případně doplněny z dodatečného přidělu, který lze řídicímu GR poskytnout v rámci ročního přidělování a s ohledem na rozpočtová omezení.

Úředníci a dočasní zaměstnanci	Následná opatření v rámci politiky a poradenství pro Úřad evropského veřejného žalobce, rozpočtové a finanční poradenství pro Úřad evropského veřejného žalobce a skutečné platby subvencí, absolutorium, postupy pro tvorbu návrhu rozpočtu
Externí zaměstnanci	Nepoužije se.

Popis výpočtu nákladů na ekvivalent plného pracovního úvazku by měl být zahrnut v části 3 přílohy.

Během období postupného zavádění se každé zvýšení zdrojů na prostředky nebo FTE v Úřadu evropského veřejného žalobce vyrovná odpovídajícím snížením zdrojů úřadu OLAF na prostředky nebo FTE ve stejné výši.

Snižování lidských zdrojů v úřadu OLAF	2017	2018	2019	2020
Pracovní místa podle plánu pracovních míst (vyjádřeno počtem zaměstnanců)	-18	-36	-54	-90
- z toho AD	-12	-24	-36	-60
- z toho AST	-6	-12	-18	-30
Externí zaměstnanci (v přepočtu na plné pracovní úvazky: FTE)	-6	-11	-17	-28
- z toho smluvní zaměstnanci	-5	-9	-	-23
- z toho vyslaní národní odborníci (VNO)	-1	-2	-3	-5
Zaměstnanci celkem	-24	-47	-71	-118

v milionech EUR (zaokrouhлено na tři desetinná místa) v cenách roku 2013

Snížení výdajů na zaměstnance úřadu OLAF	2017	2018	2019	2020	Celkem
Pracovní místa podle plánu pracovních míst	-1,179	-3,537	-5,895	-9,432	-20,043
- z toho AD	-0,786	-2,358	-3,930	-6,288	-13,362
- z toho AST	-0,393	-1,179	-1,965	-3,144	-6,681

Externí zaměstnanci	-0,214	-0,607	-1,000	-1,607	-3,428
- z toho smluvní zaměstnanci	-0,175	-0,490	-0,805	-1,295	-2,765
- z toho vyslaní národní odborníci (VNO)	-0,039	-0,117	-0,195	-0,312	-663
Celkové výdaje na zaměstnance 24.0107	-1,393	-4,144	-6,895	-11,039	-23,471

3.2.4. Soulad se stávajícím víceletým finančním rámcem

- Návrh/podnět je v souladu se stávajícím víceletým finančním rámcem.
- Návrh/podnět si vyžádá úpravu příslušného okruhu víceletého finančního rámce.
- Návrh/podnět vyžaduje použití nástroje pružnosti nebo změnu víceletého finančního rámce.

Okruh 5 by měl být omezen, aby se v něm projevilo omezení plánu pracovních míst úřadu OLAF.

3.2.5. Příspěvky třetích stran

- Návrh/podnět nepočítá se spolufinancováním od třetích stran.
- Návrh/podnět počítá se spolufinancováním podle následujícího odhadu:

prostředky v milionech EUR (zaokrouhлено na tři desetinná místa)

	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	Celkem
Upřesněte spolufinancující subjekt					
Spolufinancované prostředky CELKEM					

3.3.

Odhadovaný dopad na příjmy

- Návrh/podnět nemá žádný finanční dopad na příjmy.
- Návrh/podnět má tento finanční dopad:
 - dopad na vlastní zdroje
 - dopad na různé příjmy

v milionech EUR (zaokrouhлено na tři desetinná místa)

Příjmová rozpočtová položka:	Prostředky dostupné v běžném rozpočtovém roce	Dopad návrhu/podnětu			
		2017	2018	2019	2020
Článek XX		pm	pm	pm	pm

U účelově vázaných různých příjmů upřesněte dotčené výdajové rozpočtové položky.

[...]

Upřesněte způsob výpočtu dopadu na příjmy.

Příjmy se budou skládat z tzv. „transakčních poplatků“, které by měly být placeny přímo do rozpočtu EU. V tuto chvíli není možné spolehlivě uvést přesné částky.